

Skub **|||**

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 2 • APRIL 2015

Læs inde i bladet:

Hos Ruslands ungkommunister side 4

Tvangsarbejder i Tyskland side 8

Dobbelttema: Besættelse og befrielse side 13 og 14

Forsidebilledet: Krigsmindesmærke i Moskva, se inde i bladet side 4.

Indholdsfortegnelse

Med Ungkommunisterne i Moskva	side 4
Tvangsarbejder i Tyskland	side 8
Rødt medietræf	side 11
9. april 75 år	side 13
4. maj 70 år	side 14
DKP	side 16
Solidaritet	side 21
Fra bevægelserne	side 22
Klimadebat	side 23
Bøger	side 25
Debat	side 31
Majhilsener	side 31
Dansk-cubansk festmøde	side 32

Manuskripter til SKUB

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 2 april 2015

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke
nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 30. juli 2015

Bladfonden

Januar 2015

Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Ole Waagensen, Dannemare,	kr.	250
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	200
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
DL-møde, Hovedstaden 14/1,	kr.	200
Indsamling, Midtjysk, rest,	kr.	2.310
Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	200
Luca,	kr.	500
Gerhard Wehlitz, Hillerød,	kr.	200
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C,	kr.	100
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100

I alt kr. 4.360

Februar 2015

Olav Ejde Ernstsens, Hadsund, (2 x kr. 85,-)	kr.	170
Finn Hermann, København N, (2 x kr. 100,-)	kr.	200
Henning Jakobsen, København S,	kr.	100
Per Kristensen, Svogerslev,	kr.	50
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	150
Bevilling fra Distrikt Syddanmark,	kr.	2.000
Skub-indsamling LL-møde 22/2-15,	kr.	650
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100

I alt kr. 3.620

Marts 2015

Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Finn Hermann, København N,	kr.	100
Kontant indbetaling uden navn 6/3,	kr.	100
Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr.	100
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100

I alt kr. 800

Januar kvartal i alt

kr. 8.780

Bidrag til DKP's bladfond (dvs. bladene *Skub* og *DKP-nyt*) kan indsendes på giro 5 00 27 53.

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub

Uden for døren

For nogle dage siden var det 75-årsdagen for Danmarks besættelse. Om nogle dage fejrer vi 70-årsdagen for vort lands befrielse.

At fejre den 4. maj er noget specielt dansk. Måske gør hollænderne det også. Den 4. maj om aftenen kapitulerede de tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og Danmark; dermed var landet frit og krigen forbi for vort vedkommende. Andre steder i verden fortsatte den nogle dage eller måneder endnu: Tyskland kapitulerede endeligt den 9. maj, Japan som bekendt først i august.

Så selv om vi hertilands med rette fejrer befrielsen lidt før (næsten) alle andre, er det ude i verden den 9. maj, man højtideligholder som årsdagen for sejren over fascismen – den sejr, der blev vundet først og fremmest takket være Sovjetunionen og dernæst i kraft af den indsats og de ofre, som blev ydet af modstandsbevægelserne verden over, også herhjemme. Andre kræfter, herunder de imperialistiske lande, som Tyskland og Japan ved deres aggressive politik havde bragt sig i modsætning til, bidrog, men først i tredje eller fjerde række.

Derfor er sejrparaden i Moskva den 9. maj den helt centrale højtidelighed til minde om denne for menneskeheden så afgørende sejr. Sejren tilhører alle, der kæmpede, og alle, der døde, ikke kun den Røde Hærs soldater. Derfor er det tradition at invitere andre landes stats- og regeringschefer til at overvære paraden. Således også i år, hvor stats- og regeringsledere fra 26 lande vil dele ærestribunen på den Røde Plads med præsident Putin – Kina, Indien, Sydafrika, Vietnam og mange andre. Men der er nogle, der mangler.

Også det Tyskland, som tabte krigen, var inviteret. Men Angela Merkel har takket nej. Det samme har lederne af de tre baltiske lande og Polen. Obama kommer heller ikke. Begrundelsen: Ruslands »fremfærd« i Ukraine.

Merkel har dog senere trukket lidt i land: Hun kommer dagen efter for at besøge den ukendte soldats grav ved Kreml-muren. Sejren vil hun ikke mindes, kun de døde.

Det er en eksempelløs uforskammethed, at netop Tyskland har afslået den storsindede invitation med henvisning til, at Rusland støtter kampen mod den genopstandne fascisme i Ukraine. Noget lignende kan siges om de tre små baltiske lande, hvis ledere heller ikke har travlt med at distancere sig fra deres hel- og halvfascistiske fortid, mens det omvendt ikke kunne gå stærkt nok med at komme ind i det nye Neuropa, EU. Nutiden vendes på hovedet, og det samme gør fortiden: Sovjetunionens afgørende betydning for den sejr over fascismen, som man ikke vil være med til at fejre, benægtes. Og den ukrainske kup-statsminister Jatsenjuk er gået et skridt videre: Han har i ramme alvor hævdet, at det i virkeligheden var Sovjetunionen, der angreb Tyskland og på den måde startede anden verdenskrig! De baltiske og polske ledere har nikket bifaldende.

Pallellen til tiden forud for anden verdenskrig er oplagt, men man skal ikke vende tingene på hovedet. Fascismen er tilbage og til at genkende, men præget af den nye tid, især af det forhold, at den europæiske unionskapital med dens transatlantiske forbindelser, der bakker den nye fascisme op, er en anden og langt farligere end den tyske monopolkapital, der stod bag Hitler. Det egentlige startskud til verdenskrigen blev givet ved forhandlingsbordet i München, hvor Storbritannien og Frankrig aftalte Tjekkoslovakiets udradering med Tyskland og Italien. De, som det drejede sig om, var ikke inviteret med. Om Ukraines skæbne forhandlede man i Minsk, og Europas stormagter enedes med styret i Kiev. Men de, som det i virkeligheden drejede sig om, Østukraines kæmpende folk, måtte pænt stå uden for døren og afvente, hvad de store blev enige om.

Fascismen er slået én gang, og den vil blive slået igen. Men det kræver, at nogen sætter noget ind – i sidste instans livet. Med de ord ønsker vi læserne en god 1. maj – og en god 4. maj.

Alle danske kommunister

og venner af den kommunistiske presse
ønskes en glædelig

1. maj

Enhed er vejen til sejr
Danmarks Kommunistiske Parti

Pussy Riot & plastic sticks!?

Ungdomsorganisationen for Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (KPRF) bruger internationalt deres lange navn, Leninist Young Communist League of the Russian Federation (LKSM RF). I daglig tale kender de fleste dem dog som Komsomol, fordi det var organisationens oprindelige navn i tiden under Sovjetunionen. Sidste sommer mødte Ungkommunisternes udsendte dem i Rusland og fik et indblik i hvordan det er at kæmpe for vores ideologi i verdens største og tidligere socialistiske land. I denne første del af beretningen om nutidens russiske unggkommunister besøger vi den tæt befolkede hovedstad Moskva.

Reportage af Esben Hansen

Vi står af metroen på stationen Avtozavodskaya og træder ud i bydelen med samme navn, opkaldt efter bilfabrikken Zavod imeni Likhakov (ZiL), tidligere Zavod imeni Stalina (ZiS), men omdøbt under afstaliniseringen i Khrusjtjov-tiden. Bydelen ligger i det såkaldte Proletariske Distrikt i den sydøstlige del af

Moskva. Her kom den russiske industrialisering for alvor til udtryk i 1930'erne med nogle af landets første samlebånd på bilfabrikken, der producerede lastbiler, brandbiler, busser og andre tunge køretøjer for staten og militæret.

Udenfor metrostationen er det første, man lægger mærke til, et stort sort metalmonument, som er rejst til ære for de civiles forsvar af disse arbejderkvarterer under den Store Fædrelandskrig imod nazisterne i 1941-1945. Monumentet gør stærkt indtryk. I relieffets venstre side ses en håndfuld soldater, der i den tungere højre side følges af en større flok stålsatte arbejdere med rifler over skuldrene. Man anslår, at op imod 12 mio. civile russere døde alene i forbindelse med krigshandlingerne under 2. verdenskrig. Det var et ufatteligt nederlag for menneskeheden, og næsten ligeså ufatteligt er det, at man i den vestlige verden i dag stadig ikke anerkender, at det først og fremmest var Sovjetunionen, der reddede verden for nazisternes tredje rige.

Og så et spring i tiden... Da Boris Jeltsin overtog magten som

Ruslands nye præsident i 1991, udstedte han et dekret, der forbød kommunistpartiet og Komsomol og beslaglagde al deres ejendom. Allerede to år senere blev kommunistpartiet genoprettet, og et langt sejt træk med genopbygning af en ungdomsbevægelse begyndte. Det skulle vise sig først at blive i det sidste år af Jeltsin-perioden i 1999, at det moderne Komsomol blev stiftet, hvorved organisationen for Ruslands unggkommunister nu endelig var genetableret.

Ved monumentet

Det nye Ruslands nationaldag er d. 12. juni, som mange russere i dag blot betragter som en gratis feriedag. Aktivisterne fra Komsomol i Moskva gik sidste sommer på gaden med flyers for at huske folk på, hvad det er man fejrer. Ifølge dem er det nemlig i virkeligheden kapitalister og forrædere, der på denne dato i 1990 fik en lang "ferie" fri for kommunisterne og folkets Sovjetunion. På denne dag for snart 25 år siden erklærede det russiske parlament, at deres love skulle have forrang fremfor sovjetiske love, hvilket i praksis kunne opfattes som en udmeldelse af Sovjetunionen. På den samme dato et år senere blev den upopulære Boris Jeltsin valgt som Ruslands første præsident, hvilket også er medvirkende til, at russerne har meget blandede følelser omkring nationaldagen.

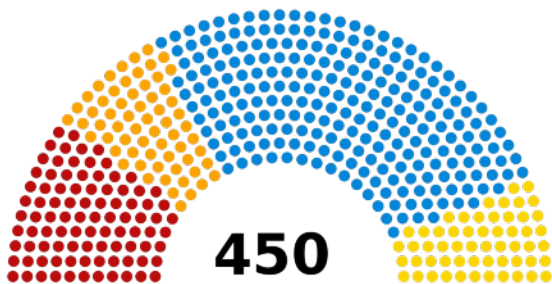
Komsomols holdning er imidlertid klar. De unge kommunister mener, at dagen bør omlægges til national sørgedag, hvor man sammen kan begræde, at hjemlandets territorium d. 12. juni 1990 indskrænkedes fra 22 mio. kvadratkilometer til 17 mio. kvadratkilometer. I bagerste række af aktivister på billedet ses Liuba og Andranik som nr. to og tre fra venstre. Foto: LKSM RF

bliver vi samlet op af en kvindelig midaldrende partikammerat, der fører os til et kontor i en lejlighed tæt på stationen. Her møder vi 26-årige Komsomol-medlem Andranik Mkrtitjan, der til dagligt arbejder som blikkenslager i byen og derudover er propagandaansvarlig i byledelsen i Moskva. Ifølge Andranik tog det en del år for Komsomol at komme sig over halvfemsernes nederlag, men i dag er det igen en af de stærkeste ungdomsorganisationer i landet. Han forklarer, at det dog stadig er svært at mobilisere til ungdomsforbundet, faktisk sværere end til kommunistpartiet. Det skyldes, at KPRF er det andetstørste parti i landet med 92 ud af 450 pladser i parlamentet, hvorfor de ikke kan forbigås i massemedierne, på samme måde som Komsomol bliver det.

»Et andet stort problem er, at de fleste unge russere i dag generelt ikke engagerer sig i politik (...) Regeringen har med vilje taget stor afstand til os og andre ungdomsorganisationer kontinuerligt igennem de sidste tyve år for i det hele taget at gøre afstanden mellem unge mennesker og politik så stor som mulig«, uddyber Andranik.

Kommunister i parlamentet

Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (KPRF) er det næststørste parti i landet med 92 ud af 450 mandater i Statsdumaen. Som nævnt i reportagen afholdtes der i efteråret 2014 lokalvalg flere steder i Rusland, bl.a. var der valg til Moskva By Dumaen d. 14. september. Pga. en lovændring omkring byrådsvalgsystemet blev størrelsen af dumaen ændret. Komsomols anstrengelser i valgkampen bar frugt, da kommunistpartiet gik frem fra 3 ud af 35 pladser ved valget i 2009 til 5 ud af 45 pladser i 2014.

Religionens styrkede indflydelse

I stedet for at lære ungdommen om værdien af og mulighederne i et moderne borgerligt demokrati har den russiske regering i stor udstrækning støttet den russisk-ortodokse kirkes virksomhed. Efter oktoberrevolutionen i 1917 blev en del af kirkens bygninger inddraget af staten og anvendt til sociale formål, bl.a. anlæggelse af hospitaler og skoler. I dag giver regeringen disse bygninger tilbage til kirken og i langt de fleste tilfælde uden at kompensere. Nedlæggelserne af de offentlige hospitaler i tidligere kirkebygninger gennemføres altså, uden at man udvider kapaciteten i andre hospitaler, hvilket er medvirkende til, at brugen af private hospitaler stiger. Siden 1991 er der opført hele 23.000 kirker på landsplan, og alene i Moskva er man lige nu i gang med et program for opførelse af 200 nye kirker. Kirken og religionens styrkede position rammer også ungdommunisterne

i idékampen.

»Kirkens indflydelse på ungdommen er styrket (siden Sovjetunionens sammenbrud, E.H.). I folkeskolen lærer eleverne om kristne værdier og moral, men ikke videnskabeligt/filosofisk korrekt, f.eks. ud fra hvad der står i biblen. Undervisningen tager derimod udgangspunkt i en primitiv historieforskning, hvor man lærer, at før revolutionen var der zaren, der som guds repræsentant på jorden var god og kærlig, men så kom revolutionen og bolsjevikkerne, der dræbte den stakkels zar«, forklarer et andet Komsomol-medlem på kontoret, Liuba på 25 år.

Komsomols vedtægter fastslår, at religion en privatsag, men ifølge de to aktivister er langt de fleste af organisationens medlemmer ateister. I Moskva har Komsomol for nyligt været aktive i en kampagne imod kirkens overtagelse og nedlæggelse af en offentlig park, hvor byggegrunden for knap hundrede år siden havde tilhørt kirken. Kampen her lykkedes faktisk, idet parken ikke blev nedlagt. De to mener dog, at det blot er en undtagelse, der bekræfter reglen om, at kirken i stor stil vinder nyt terræn.

Ytringsfrihedens trange kår

Kirkens genvundne respekt i det russiske samfund og ikke mindst hos landets myndigheder blev tydelig i de vestlige medier i februar 2012, da nyheden om anholdelsen af den feministiske punkgruppe Pussy Riot brød overskrifterne. Gruppen havde afbrudt en gudstjeneste i Frelseren Kristus-Katedralen i Moskva med ca. 40 sekunders protestsang imod den ortodokse kirke og den russiske præsident Vladimir Putin. I den efterfølgende retssag fik de tre piger en hård dom på to års fængselsstraf for deres aktion.

Andranik og Liuba forklarer samstemmende, at de ikke opfatter Pussy Riot som en del af venstrefløjen: »Det er meget uklart for os og alle andre hvad Pussy Riot egentlig ønsker. De vil gerne danse og synge, men de kæmper ikke for mangfoldighed eller kulturelt frirum. Den lange fængselsstraf de fik var imidlertid helt forfærdelig. Det ville have været i orden, hvis de havde fået en advarsel eller en straf for offentlig uorden, men det skulle bare have været en blid symbolsk straf.«

Komsomol mener også ligesom Pussy Riot, at de chikaneres med en stærkt begrænset ytringsfrihed. Ungdomsorganisationen skal søge om tilladelse til at stå på gaden og dele aviser og

Komsomol vs. Putin

I de vestlige medier skelnes sjældent imellem Vladimir Putin og andre russiske politikere, og af og til fremføres han fejlagtigt som en »rød« præsident. Komsomol er dog meget uenige med hans parti United Russia og har ikke noget samarbejde med dem. Andranik forklarer:

»United Russia har et ungdomsnetværk, der dog ikke er en egentlig organisation. De har en meget løs struktur, de holder ikke jævnlige møder, men viser kun engang imellem at de eksisterer, typisk kun i forbindelse med valgkampe. Derfor er det ikke engang muligt for os at etablere nogen debatmøder med dem.«

flyers ud, og når de endelig får tilladelse, flytter myndighederne deres uddelingssted væk fra metrostationer og andre befærdede områder. Derudover kan deres aktivister ikke stå i fred. I løbet af en enkelt uddeling bliver de ofte gentagne gange mødt af politiet, der kræver at se deres tilladelse, påstår den er skrevet forkert osv. Ligesom i Danmark har den russiske regering for nyligt indført maskeforbud, og de unge kommunister frygter det handler om, at man vil have større effekt ved brug af tåregas i demonstrationer. Vores tolk oversætter på sit charmerende gebrokkne engelske Komsomol-medlemmernes beretning om, at det også er blevet forbudt at bruge træstænger til bannere, nu må de kun bruge »plastic sticks«, og Andranik viser os grinende og hovedrystende deres nye teleskopstænger af plastik.

Forringelser af uddannelsessystemet

Ljubov Reznikova (Liuba) er propagandaansvarlig for Kirov-distriktet i Moskva og for tiden desuden deltidsansat hos Komsomol, hvor hun får 100 euro om måneden for at arbejde en dag om ugen på et af partiets kontorer i byen. Hun forklarer, at hun har et stort ønske om at læse medicin, og at hun i øjeblikket er i gang med at forberede sig og spare sammen til studiet. Et af de helt store problemer for nutidens ungdom i Rusland er, at regeringen med det ene skridt efter det andet siden Sovjetunionens sammenbrud har udliciteret og privatiseret uddannelsessystemet. Resultatet er indtil videre, at det i dag koster penge at blive optaget i mere end halvdelen af alle landets uddannelsesinstitutioner.

At studere medicin koster omkring 5.000 euro om året. Der findes fripladser, på medicinstudiet er det ca. en tredjedel af studiepladserne, og på andre uddannelser er det op til halvdelen, men det er en klar tendens, at der bliver færre og færre. At der findes fripladser lyder umiddelbart godt, men her viser den udbredte russiske korruption sit ansigt, idet mange af pladserne sælges under bordet til højstbydende. Derudover driver en del uddannelsesinstitutioner ifølge Liuba hetz mod studerende på en friplads, som de ikke har betalt for, fordi skolerne ikke tjener

ligeså meget på dem og derfor ønsker at jage dem væk. Oveni at skulle fremskaffe midler til betalingen for studiepladsen skal de

studerende tage til takke med en elendig hjælp til deres øvrige leveomkostninger.

»Den almene uddannelsesstøtte (SU, E.H.) er 40 euro om måneden, og den gives kun til dem, der har middel eller overmiddelt karakterer. At bo på kollegium koster 190 euro om måneden, og ydermere ligger undervisningen kl. 9-20 tre dage om ugen og kl. 9-18 de to resterende dage, hvilket gør det umuligt at arbejde imens man studerer«, forklarer Liuba, og Andranik tilføjer:

»Det betyder i praksis, at man kun får en uddannelse, hvis ens forældre og bedsteforældre vil donere penge til uddannelsen. De fleste studerende i dag har desuden svært ved at følge undervisningen, fordi de er nødt til primært at arbejde og sekundært at studere«.

Hjælp til Ukraine

Ligesom hos Ungkommunisterne i Danmark er man ikke automatisk medlem af kommunistpartiet, når man er medlem af Komsomol, og omvendt. Partiet og Komsomol har dog en masse fælles aktiviteter og fremstød. Eksempelvis har de unge aktivister sammen med den lokale partiafdeling så sent som to dage før interviewet arrangeret en støttedemo for befolkningen i Ukraine foran den amerikanske ambassade i Moskva. Her deltog mere end tohundrede borgere, og ifølge de to unge er Ukraine generelt et stort diskussionsemne, som vækker mange følelser hos russerne. Således er krisen i Ukraine også blandt de største emner i den aktuelle lokale valgkamp. Den 14. septem-

Ungkommunisternes udsendte blev d. 18. juli 2014 gæstfrit modtaget af unge aktivister fra Komsomol i Moskva. I højre side af billedet ses Sanne og Esben fra Ungkommunisterne og i venstre side Liuba og Andranik fra Komsomol. I næste nummer af Skub bringes anden del af beretningen om nutidens russiske ungtkommunister med en reportage fra et besøg hos Komsomol i Skt. Petersborg samme sommer. Foto: Ungkommunisterne

ber 2014 er der lokalvalg til Moskva By Dumaen (byrådet, E.H.) og her bakker Komsomol for fuld kraft op om kommunistpartiet med folderuddelinger og happenings.

»I valgkampen er det selvfølgelig håbløst at forsøge at forklare den grundlæggende marxisme-leninisme til folk på gaden. Vi er realistiske og koncentrerer os om problemer i almindelige menneskers dagligdag. De vigtigste temaer er overbefolkning af byen, offentlig transport og hjælp til Ukraine. Som en del af valgkampen har vi bl.a. organiseret indsamlinger af mad og tøj, som vi sender med lastbiler til de flygtningelejre, der er opstået som følge af uroen i Ukraine«, fortæller Andranik afslutningsvis, inden rollerne skifter og de unge kammerater stiller spørgsmål til os om Danmarks svar på Komsomol, DKP og KPID's fælles ungdomsorganisation, Ungkommunisterne.

Kilder

Mere end 20.000 kirker genopført i Rusland
På engelsk: www.bit.ly/1Dd93Sw

200 nye ortodokse kirker i Moskva
På engelsk: www.bit.ly/1zIvzI7

12. juni - en sort dag i kalenderen
På russisk: www.bit.ly/1CYxUZH

Kommunister samles foran USAs ambassade
På engelsk: www.bit.ly/1CYxRx3

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea inviterer:

MØDE OM REJSEINDTRYK FRA NORDKOREA

Onsdag den 3. juni 2015 kl. 19.00

Nordvest Bogcafe, Frederikssundsvej 64, København NV.

Venskabsforeningens delegation i Korea oktober 2010. Birgit Unnerup ses yderst til venstre og Esben Dalskinn nr. 3 fra højre

Program:

- Velkomst ved formand Anders Kristensen
- **Hvordan var der så i Nordkorea?**
Birgit Unnerup og Esben Dalskinn fortæller om deres rejseindtryk fra besøg i DDF Korea i 2010.
- Visning af dokumentarfilm fra DDF Korea.
- Kammeratligt samvær.

Alle interesserede er velkomne. Gratis adgang. Drikkevarer kan købes til rimelige priser.

Tvangsarbejder i Tyskland

En beretning fra forrige gang, Tyskland bestemte over det meste af Europa

Af Birgit Unnerup

Dusja

eller Jevdokia er født i Ukraine i landsbyen Krinitjnoje i 1925 og er netop fyldt 90 år, hvilket er anledningen til denne artikel.

Krinitjnoje ligger i det nordøstlige Ukraine tæt på grænsen til Rusland. Dusjas mor var ukrainsktalende og analfabet, mens hendes far havde gået i skole og var god til skrivning og sprog. Han var med i 1. Verdenskrig og gik ved revolutionen med de røde og deltog bl.a. i forsvaret af Petrograd mod de hvide. Før 2. Verdenskrig var faderen regnskabsfører og skriver i landsbysovjetten, og Dusjas ældre broder var traktorfører i kollektivbruget. Begge blev indkaldt, da krigen startede. Dusjas storesøster var uddannet lærerinde, mens Dusja selv kun nåede at gå 7 år i skole, inden krigen gjorde en ende på det, og hun arbejdede i kollektivet, indtil tyskerne besatte landsbyen i efteråret 1941. Dusja var glad for at gå i skole, hun var pioner og senere medlem af Komsomol (det kommunistiske ungdomsforbund).

Tyskerne bestemte, at ingen måtte forlade landsbyen, men skulle blive og arbejde i landbruget, som skulle forsyne de tyske tropper og også sende en stor del af høsten til Tyskland. Efter et år blev de unge »opfordret« til at rejse til Tyskland, hvor der var masser af godt arbejde at få. Ingen meldte sig, så i stedet blev de tvangsudskrevet på den måde, at hver husstand skulle sende en. Dusja skulle af sted i december 1942. Det var bitterligt koldt, og der var 12 km til fods til stationen, hvor de blev stuvet ind i godsvogne. Det eneste de havde at ligge på, var det halm, som deres familier havde taget med. Det var en forfærdelig tur med masser af stop. Efter 5 dage var de i Minsk (hovedstaden i Hviderusland), hvor de fik det første måltid mad - en skål suppe. Her blev de midlertidigt indkvarteret i barakker, efter at de syge var blevet sorteret fra. Der blev hvisket om deres skæbne. Derefter gik turen videre i godsvogne til Tyskland.

Endestationen viste sig at være Rostock, hvor unge ukrainere og russere blev stillet op på banegården i rækker, så repræsentanter for forskellige firmaer kunne udvælge dem, de ville have. Dusja og 14 andre kom til en lejr, der blev bestyret af et dansk firma, der havde kontrakt med tyskerne om at rydde op i brokkerne i Rostock, der havde været udsat for et voldsomt bombardement.

I lejren skulle pigerne udføre det grove køkkenarbejde, primært kartoffelskrælning til de mange hundrede arbejdere. På dette sted i interviewet giver Dusja et øjeblik efter for følelserne og siger: »De forbandede kartofler«.

Erik

er en ung mand fra København. Han er født i 1921. Han er god

Familien i Tivoli, sommeren 1950

i skolen og har fået sig en kontoruddannelse, men det er hårde tider i 30'erne, og det er umuligt at få et ordentligt varigt arbejde. Den står på småjobs og arbejde i kortere perioder, men det gennemgående er arbejdsløshed og få penge. Indimellem er der lidt understøttelse, men fagforeningerne er emsige med at påpege de gode arbejdsmuligheder i Tyskland eller ved de store tyske befæstningsarbejder i Jylland. En anden ubehagelig mulighed er de såkaldte ungdomslejre, hvor unge arbejdsløse kan komme i tørvemoserne og lignende. Særligt ugifte mænd under 25 er i farezonen, og deres understøttelse kan fratages dem, hvis de ikke tager imod de gode danske eller tyske tilbud.

Til sidst bliver Erik, der er medlem af DSU og flirter med kommunisterne, enig med sig selv om, at der ikke er andet at gøre, så han tager arbejde hos et dansk firma, der ryddede op i ruinerne i Rostock. Han tager af sted i januar 1943. Det er på kontrakt, f.eks. et halvt år, det er til en ordentlig løn, og arbejdsformændene er også danske. Tyskerne er ikke meget involveret i sagerne, men står for at levere maden, der derfor er sparsom og ikke voldsomt nærende. Heldigvis kan de danske arbejdere af deres pårørende en gang om måneden få tilsendt en standardpakke. Det er en papæske, der indeholder et halvt kilo smør, en dåse henkogt svinekød, et stykke spegepølse, en pakke smelteost og et stykke håndsæbe. De får også madrationer på linje med tyskerne, mens andre nationer er knap så heldige.

Den tyske rangordning af europæerne

»De mange fremmedarbejdere i Tyskland er delt op i flere kategorier med forskellig status og dermed vidt forskellige arbejdsforhold. Det er lidt svært at gennemskue systemet, men i hovedprincippet går man ud fra nationalitet og race. Helt i bunden ... ligger jøder og sigøjnere, men dem ser vi ikke noget til, for de er for længst aflivet eller spærret inde. Det næste lag nedefra udgøres af »østarbejdere«, dvs. russere og ukrainere samt polakker. ... Disse slaviske folk betragtes af nazismen som undermennesker. Deres arbejdskraft udnyttes til det yderste, og deres madration er lavere end alle andres. De har ingen ad-

gang til Røde Kors pakker, og de er aldeles retsløse i Hitlers Neuropa. Et lille trin højere oppe ... har vi folk fra Tjekkosllovakiet og Jugoslavien. På næste trin har vi franskmænd og belgier; de har som regel lidt friere arbejdsforhold ... Øverst i systemet rangerer hollændere og danskere, der betragtes som germanere. Af alle fremmedarbejdere er vi danskere så afgjort dem, der har det bedst her – vi kommer jo fra Hitlers mønsterprotektorat, som leverer det kæmpende Tyskland fødevarer i lange baner eller togstammer, mens mange danske fabrikker velvilligt leverer udstyr og dele til den tyske rustningsindustri. ... Desuden har vi ifølge kontrakten ret til ... orlov hvert kvartal, ligesom vi kan hjemsende en del af lønnen.» (Citat fra Sidste tog, se noten sidst i artiklen. – Red.)

Forelskelse og flugt

Dusja og Erik mødes i lejren og forelsker sig. De har kun tid til at ses om søndagen, og der er mange steder, en »østarbejder« ikke må opholde sig (f.eks. i en sporvogn) osv. Men der er en stille kirkegård og en skov nær ved. Også to af Eriks kammerater forelsker sig i en »russerpige«, og de vil gerne have dem med til Danmark. Erik får den idé, at de kan gifte sig, men i Tyskland må en germaner og en slaver ikke gifte sig med hinanden. Den danske sømandspræst, som de opsøger, kan heller ikke hjælpe. Han har lovet at overholde de tyske love. Til sidst – i april 1945 – lykkes det dem at slippe til Danmark ved hjælp fra en dansk sekretær ved det danske konsulat og svindel med identitetspapirer, så pigerne fremstår som danskere.

De stikker af fra lejren og tager toget fra Rostock over Flensborg og op gennem Jylland til København. Det tager i alt 4 dage, da alt er kaos, men kaosset betyder også, at de ikke bliver fanget.

Tiden efter

Men at være nået til Danmark og København er ikke nok.

Dusja hos sin familie i Ukraine 1969; siddende: Dusja mellem sine forældre; stående: Dusjas bror mellem sin kone og sin datter.

Billede af den unge Dusja, taget i Tyskland 1944

Danmark er stadig besat, og parret må leve illegalt. Da de træder ud af illegaliteten ved befrielsen, bliver Dusja tilbageholdt af det danske politi og placeret i en opsamlingslejr, da hun er kommet til landet på falske papirer. Eriks far får via Røde Kors udvirket, at hun bliver løsladt, ved at forklare sagens sammenhæng og ved at fortælle, at det unge par skal giftes.

Parret bor først hos svigerforældrene, senere i et værelse i en baggård i Nyhavn, hvorefter de flyttede til Amager. Erik har forskellige job, men bliver så fastansat ved Københavns Sporveje som konduktør. Der kommer to børn, og lejligheden er tilholdssted for partikammeraterne. Begge var aktive i DKP og Dusja også i Danmarks Demokratiske Kvindeforbund (DDK). Hun var bl.a. tolk ved Kvindernes Verdenskongres, der blev afholdt i 1953 i Københavns Idrætshus.

Dusja vil gerne besøge sin familie, men sovjetborgere, der har været fanger eller tvangsarbejdere i Tyskland, er sortlistet af frygt for, at de skal være spioner. Fra 1954 arbejder familien på at komme til Ukraine. Der er åbnet et kontor i Øst-

berlin, der behandler folks ønske om at komme tilbage til Sovjetunionen. I 1955 får familien at vide, at de sovjetiske myndigheder er positivt stemt over for deres ønske om at

Sidste tog – om frivilligt tvangsarbejde i det 3. Rige

En boganmeldelse

Det er en lille bog på godt 100 sider, rigt illustreret af Herluf Bidstrup. Bogen er Erik Carlsens selvbiografi frem til april 1945, hvor det lykkes ham – og to kammerater – at undslippe fra det 3. rige sammen med deres russiske / ukrainske kærester.

Hovedvægten i bogen ligger – som titlen antyder – på tiden som tysklandsarbejder fra januar 1943 til april 1945. Erik ville gerne være sluttet tidligere, men han kunne ikke finde udvej for at få sin ukrainske kæreste med til Danmark.

Bogen indeholder også en beskrivelse af de vanskelige forhold i 30'erne, hvor arbejdsløsheden var udbredt (op til en tredjedel af arbejdsstyrken var uden arbejde), og hvor den unge Erik må hutle sig igennem med småjobs og understøttelse og truslen om at få frataget denne, hvis han ikke tager arbejde for tyskerne – enten ved de store byggerier i Jylland eller i Tyskland.

Han vælger det sidste og arbejder under forholdsvist ordnede forhold for et dansk firma, der har til opgave at rydde op i ruinerne i Rostock, efter at denne by er blevet sønderbombet af englænderne og amerikanerne.

Det er en meget ærlig og ligetil beskrivelse af de forskellige arbejdsopgaver – fra køkkenarbejde til sporvognsfører over arbejde i ruinerne og på kontor. Der er også beskrivelser af livet i barakkerne og i den sparsomme fritid; af sortbørs og hvervemøder, hvor danske nazister forsøger at få arbejderne med i Frikorps Danmark. Et gennemgående tema er

Eriks forelskelse i den unge ukrainske pige Jevdokia, kaldet Dusja (der er tvangsarbejder i lejrens køkken), og hans mere og mere desperate planer og forsøg på at få hende med til Danmark, inden det hele bryder sammen. Og der er den nervepirrende togrejse fra Rostock over Hamborg til København, som Erik og to af hans kammerater og deres russiske / ukrainske kærester, hvoraf den ene allerede har et barn, til sidst begiver sig ud på og lykkes med, selv om det tager 4 dage at nå til København.

Emnet med tysklandsarbejdere er ikke ret ofte beskrevet. Det er vel noget, vi forsøger at glemme. Det berører mig personligt, fordi min onkel som ung også var taget til Tyskland for at arbejde, og han *blev* hvervet til tysk krigstjeneste og blev hårdt straffet herfor efter krigen. Han var en af de små fisk, der blev dømt, mens kravet om straf var stærkt.

Bogen er udgivet på Kolding Bogcafé's Forlag i 1987 og er ikke nem at få fat i. Den kan lånes på biblioteket, og hvis nogen af Skub's læsere har et eksemplar, de vil give væk, bytte for noget andet eller sælge, så er jeg meget interesseret.

Birgit Unnerup

komme til Ukraine, og at der vil blive stillet arbejde og bolig til rådighed. I 1956 bliver Dusja genforenet med sin familie. Efter et års tid får Erik en opfordring til at komme til Radio Moskva for at medvirke i de dansksprogede udsendelser. Både Erik og Dusja var derefter ansat ved Radio Moskva frem til 1993-94, da radioen holdt op med at sende på dansk og de rejste tilbage til Danmark.

Kilder: interview med Dusja og hendes søn Aksel samt Erik Carlsens bog Sidste tog, der er udgivet i 1987 af Kolding Bogcafé og med mange illustrationer af Herluf Bidstrup. Bogen har undertitlen »Om frivilligt tvangsarbejde i det 3. Rige«.

Dusja besøger sin søn Aksel i Nuuk, Grønland, 2009

Rødt medietræf

Lørdag den 14. marts indbød Skub til debat om mediernes rolle i klassekampen. 25 mennesker fra et bredt spektrum af venstrefløjen brugte en håndfuld timer på at diskutere formål og praksis for venstrefløjens medier.

Af Henning Jakobsen

På en skøn og lun forårsdag havde bladet *Skub* sat venstrefløjens medier stævne i fagforeningen 3F BJMFs lokaler i Valby. På bordene lå materialer fra forlagene Frydenlund og Oktober, bladene *Kommunist*, *Arbejderen*, *Skub*, *Det ny Clarté*, *Antifascistisk Forum* samt en oversigt over studieguester mv. gennem årene på programmet »EU i Hverdagen« på Albertslund Nærradio og meget andet godt. Endnu flere medier var blevet indbudt, og på træffet var der da også aktivister at finde fra STS International Solidaritet, Radio 2000, redaktionen på programmet Spartakus på Christianshavns Kanal, KP-net TV foruden et netværk mod TTIP. På slaget 11 bød mødelederen, formanden for DKP Region Hovedstadens Distrikt, Gerhard Wehlitz, på *Skub*'s vegne velkommen til paneldebatten. I panelet sad repræsentanter for *Arbejderen*, *Skub* og Forlaget Frydenlund. Også Modkraft skulle have været til stede i panelet, men repræsentanten derfra havde desværre måttet melde forfald kort tid før træffet.

Brug for en presse

Redaktøren for *Skub*, Henrik Stamer Hedin, indledte paneldebatten med at fortælle om baggrunden for bladet *Skub*. Oprindeligt havde DKP udgivet dagbladet *Land og Folk*. I slutningen af 80'erne havde DKP imidlertid fået et behov for et internt debatblad, som kom til at hedde *DKP-bladet*. Imidlertid ophørte *Land og Folk* med at udkomme kort tid efter, og *DKP-bladet* fortsatte så og kom senere til at hedde *Skub*, et navn der er hentet fra et citat af Otto Gelsted. *Skub* udkom i en længere årrække 10 gange om året i avisformat. Efter DKP's landsmøde i 2009 blev *Skub* imidlertid opdelt i et internt debatblad, *DKP-nyt*, der udkommer 6 gange om året, og det nuværende *Skub*, der i et magasinformat udkommer som et kvartalstidsskrift til en noget bredere kreds. Henrik fortsatte sit indlæg med at slå fast, at da DKP blev forsøgt likvideret for et kvart århundrede siden, var det ikke nogen tilfældighed, at man startede med partiets presse. Det er nemlig en grundlæggende nødvendighed for et progressivt parti med en selvstændig presse. Henrik fandt endvidere, at de danske kommunisters blade i dag supplerer hinanden meget godt. Afbuddet fra Modkraft og Folkets Radio i Aalborg, som begge oprindeligt var inviteret til at deltage i debatpanelet, var beklageligt, fandt Henrik, fordi de elektroniske medier i dag spiller en stor rolle, selvom papiret har sin fortsatte, klare berettigelse. Slutteligt fortalte Henrik, at idéen til årets medietræf ikke mindst er hentet fra de store bladfestiva-

Panelet. Fra venstre Gerhard Wehlitz, Henning Lund, Henrik Stamer Hedin og (stående) Birthe Sørensen.

ler i ind- og udland, bl.a. den hjemlige K-festival, men at der samtidig havde været et ønske om mere politisk indhold og mindre fest.

500.000 læsere

Redaktøren på dagbladet *Arbejderen*, Birthe Sørensen, fortsatte paneldebatten med at slå fast, at det store, brogede mediebillede betyder noget og utvivlsomt gør os klogere, men desværre ikke altid på relevante ting. Hun citerede filosofen Noam Chomsky for at have sagt, at propaganda er for et demokrati, hvad vold er for et diktatur. Som eksempel nævnte hun de store mediers støtte til den danske krigsindsats, samtidig med at den nye offentlighedslov muliggør hemmelighedskræmmeri om relevante oplysninger. Senest har man afskåret EU-kritiske partier fra relevant oplysning. Men ellers er der en voldsom udvikling i mediebildet i disse år, hvor der på ét år (fra 2012-13) er blevet 200.000 færre dagbladslæsere. Stadig flere læser nyheder elektronisk. Således havde *Arbejderen*'s hjemmeside i omegnen af 500.000 unikke besøgende på et år. Mediestøtten afspejler da også dette faktum, da støtten flyttes fra distribution til produktion af nyheder. Og da *Arbejderen* har relativt lave lønninger og en del frivillige, er man hårdt ramt af disse ændringer. Birthe opfordrede til at kommunisterne står samlet om deres presse; så er overlevelseschancen større. Når *Arbejderen* har klaret skærene indtil i dag, blev der især peget på to årsager: En politisk linje med både konsekvens og rummelighed – samt en øget professionalisme, hvor bladet gøres mere salgbar. *Arbejderen*'s målgruppe er alle, der kæmper for retfærdighed og progressive forandringer, og man er samtidig modtagelig over for forslag og indlæg udefra. Internationalt har man indledt et samarbejde med det tyske *Junge Welt*, det britiske *Morning Star* og det luxemburgske *Zeitung vum der Letzeburger Vollek*.

Den sidste oplægsholder var Henning Lund fra Forlaget Frydenlund, der beskrev sit forlag som et gammeldags papirbogsforlag i en verden, hvor stadig flere bøger læses på skærme. Henning fokuserede ikke mindst på internettets stigende politiske betydning, bl.a. som basis for nogle af de bevægelser, der krævede politiske forandringer i Nordafrika.

Indhold og form (om at forandre)

Muligheden for også at skabe forandringer via de sociale medier på vore breddegrader skal vi dog måske kigge langt efter ifølge én deltager i den efterfølgende debat, der gjorde opmærksom på, at der for længst er lagt planer for lukning af de sociale medier under en fremtidig krisesituation. Ellers fokuserede den efterfølgende debat meget på indhold og form. Er det nødvendigt med et professionelt layout og professionel journalistik, eller er det nok at have de rette holdninger? Birthe Sørensen mente, at det kræver professionalisme at få folk i tale, og opfordrede til en styrkelse af bladsamarbejdet mellem de kommunistiske partier. Splittelsen smitter af på bladene, mente hun. En række af de deltagende medier benyttede lejligheden til at præsentere sig selv. I den forbindelse blev der bl.a. gjort opmærksom på, at ikke kun de røde blade, men også de ikke-kommercielle lokalradier lukkes på stribe pga. tilskudsreglerne. Også

Snakken gik livligt i »summepauserne«. Foto: Skub

terrorfrygten bruges som undskyldning for ensretningen af medierne. Her blev sagen mod ROJ TV nævnt som eksempel. Birthe Sørensen efterlyste under debatpanelets anden runde bl.a. bred opbakning til *Arbejderen*, som hun forsikrede stod på de kæmpende bevægelses side, uanset om det er i kampen mod EU, mod udnyttelse af skifergas eller i de faglige kampe. Mødelederen konkluderede, at medietræffet entydigt havde vendt sig mod mediestøttelovgivningen og blæst til kamp for demokrati, før han overlod slutordet til Henrik Stamer Hedin. Henrik fastslog at vi står i en situation med skærpet

klassekamp, hvor f.eks. lavprisflyselskaber åbenlyst går til kamp mod kollektive overenskomster. De røde mediers rolle er at berette om denne situation i klassekampen, analysere den og give anvisning til handling. Det er nødvendigt at læse partiets presse. Der er brug for debat, ikke envejskommunikation. Lærerne skal tages seriøst. Medietræffet har været et forsøg på at skabe et fælles »drive« mellem de forskellige progressive kræfter, der har deltaget. Nu skal træffet evalueres og måske skal succesen gentages, sluttede Henrik.

Nationalmuseet:

Da tyskerne kom

Ny særudstilling på Tøjhusmuseet

Den 9. april er det 75 år siden, tyske tropper besatte Danmark. Det markerer Tøjhusmuseet med særudstillingen »9. april 1940 – da tyskerne kom«. Udstillingen vises året ud i museets åbningstid tirsdag til søndag kl. 12.00-16.00.

Den 9. april udgiver Karsten Skjold Petersen sammen med Torsten Cumberland Jacobsen bogen *9. april 1940 - Våben, udrustning og uniformer*. Bogen berører kampene den 9. april og redegør for den danske hærs materiel, som sammenlignes med det tyske. Den bringer en mængde nye oplysninger og en række fotos af bevarede originale genstande fra Tøjhusmuseets samlinger og mange originale fotos fra den 9. april og dagene umiddelbart efter.

Nationalmuseet er Danmarks største kulturhistoriske museum - og vi er mange museer i ét. Hvert år besøger over en million mennesker en af Nationalmuseets mange afdelinger i hele landet. Og husk: Nationalmuseet har gratis adgang.

Fra pressemeddelelse

Når løgn bliver sandhed

Af Jørgen Tved

Det sker ofte, når man deltager i den politiske debat om besættelsen og frihedskampen, at man møder den kendte »sandhed«, at kommunisterne først begyndte at interessere sig for kampen mod nazisme og den tyske besættelse efter den 22. juli 1941, da tyskerne overfaldte Sovjetunionen. Denne løgn er blevet gentaget så mange gange på møder og i en del af det meget skriftlige materiale, som efterhånden er kommet ud om besættelsen og frihedskampen.

Den 14. september 1945 var der i Folketinget en debat om udenrigsloven, hvor den socialdemokratiske ordfører Hartvig Frisch gentog en påstand, som tidligere var kommet fra en anden kendt socialdemokrat, Hal Koch, om, at kommunisterne efter 9. april 1940 var de mest tyskvenlige. Påstanden blev dengang skarpt imødegået af to af de kommunistiske folketingsmedlemmer Svend Nielsen og Martin Nielsen.

Men også af daværende udenrigsminister Christmas Møller, der var partileder for de konservative, også før krigen og besættelsen. Fra Folketingets talerstol fortalte han, at han og Aksel Larsen allerede i sommeren 1940 havde haft forhandlinger om kampen mod tyskerne.

Man skulle tro, at dette ville være nok til at mane den socialdemokratiske »sandhed« langt ned under jorden. Men nej. De, der fejlt havde bøjet nakken og spist af tyskernes hænder, måtte naturligvis svine dem til, som tog kampen op.

Der var naturligvis også før den nævnte debat i Folketinget fra flere sider oplyst om kommunisternes kamp mod først den nazisme, der var vokset frem i Tyskland og som havde betydet en menneskejagt med mord, tortur og inde-spærring, først og fremmest mod de tyske kommunister. Men også om den meget bemærkelsesværdige kamp, kommunister over hele verden deltog i for at bevare det spanske demokrati. Kommunister vidste om nogle, at alle demokratiske kræfter måtte samles for at standse nazisme, undertrykkelse og krig.

I dagbladet *Information* kunne man den 3. september 1945 læse en artikel af den konservative journalist Ole Kiilerich, som skrev, at han havde haft føling med danske kommunister allerede fra den 9. april. At han havde haft samtaler med Aksel Larsen, Martin Nielsen og Helge Holm. Han skriver sin artikel bl.a. »som et korrektiv til de mange helt usandsynlige hadske angreb på kommunisterne, at fremhæve, at Partiet havde en anden indstilling til krigens virkelige udspring end flertallet herhjemme, men at de straks forberedte sig omhyggeligt, men forsigtigt på den kamp mod besættelsesmagten, som de siden optog med så eminent dygtighed og hvor de leverede os andre en aldrig svigtende og altid loyal støtte, som ikke kan vurderes for højt.«

Eftertidens historie har til fulde bevist, at sandheden altid er det første offer i en krig, så selv når fremtrædende ledere, journalister og andre, der tog kampen op sammen med kommunisterne, siger sandheden, så er det den socialdemokratiske løgn, som efterhånden er blevet til den »sandhed«, socialdemokratiet og store dele af borgerskabet ønsker.

Da vi sidst blev beskyttet!

Tyskland har intet lært af to verdenskrige og fører i princippet den samme ekspansionspolitik som tidligere, derfor bør vi markere 75-året for besættelsen.

Af Lars U. Thomsen

I år er det 75 år siden Danmark blev besat af tyske tropper. Besættelsen af Danmark indledtes, da tyske tropper i forbindelse med Operation Weserübung-Süd den 9. april 1940 besatte Danmark, næsten uden militær modstand.

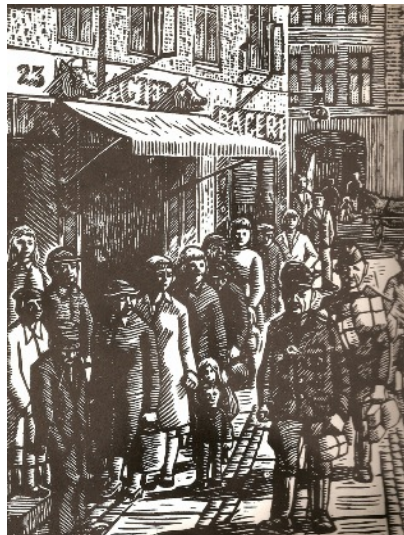
Besættelsen af Danmark var ikke et vigtigt mål for Tyskland. Beslutningen om at besætte Danmark havde først og fremmest det strategiske sigte at sikre det vigtige angreb på Norge og sikringen af indsejlingen til Nordsøen. Derudover var Danmark en vital del af Atlantvolden, det tyske forsvarsværk, der skulle forhindre en allieret invasion.

Så sent som i februar 1940 var beslutningen om angrebet på Danmark ikke endeligt truffet. Først den 29. februar blev det fastlagt, at også Danmark skulle besættes. Tyskland var afhængig af luftbaser i Danmark (især flyvepladsen i Aalborg var vigtig) i forbindelse med invasionen af Norge.

Hvorfor blive ved med at markere disse historiske begiven-

heder? Tyskland har intet lært af to verdenskrige og fører i princippet den samme ekspansionspolitik som tidligere. I dag er det de tidligere Sovjetrepublikker Georgien, Ukraine, Hviderusland og Moldavien der er centrale for de tyske bestræbelser. Den tyske højfinans og storindustri ønsker at underlægge sig disse områder i deres ønske om en økonomisk og politisk nyopdeling af Europa.

Skal vi som i 1940 være halehæng til denne politik, eller skal vi stille krav om en selvstændig dansk udenrigspolitik? Det skal vi naturligvis for at undgå en ny 9. april. Det er i høj grad det som markeringen af den 9. april 1940 handler om.

Nogle billeder fra da vi sidst blev beskyttet, 22 linoleumsnit af Jørn Mathiassen, Tiden 1975.

Danmarks Frihedssang.

Af Jørgen Tved

I mange år hang et eksemplar af Frihedssangen: »En vinter lang og mørk og hård«, på min væg i Frederiksværk. Den er på tyndt gulnet papir og udgivet ca. en måned før befrielsen i maj 1945. Når man flytter og har pakket sit indbo ned, er det en oplevelse at pakke ud. Hvad gemme sig nu i den næste kasse? Jeg stod pludselig med en bog af Elias Bredsdorff med titlen: *Min egen kurs – Erindringer 1912–46*. Bogen udkom i 1983, og jeg havde naturligvis læst den. Men nu blev den læst igen.

Elias Bredsdorff spillede en betydelig rolle i den antifascistiske kulturkamp før den 2. verdenskrig og den tyske besættelse af Danmark i 1940, så det kan ikke undre at han også kom til at spille en stor rolle i organiseringen af modstandsbevægelsen efter besættelsen. Efter opfordring af Børge Houmann, lederen af den kommunistiske modstandsbevægelse, begyndte han allerede i juli 1942 at rejse landet tyndt for oprettelse af lokale Frit Danmark-grupper. Han blev efterhånden stærkt eftersøgt men var utrolig heldig. Tyskerne fik aldrig fat i ham.

Jeg skal ikke her anmelde eller gengive hans bog, men jeg vil da kraftigt anbefale alle, der vil kende til modstandsbevægelsen, at læse Bredsdorffs erindringer. Jeg vil her, via Bredsdorff, fortælle Frihedssangens historie.

Han fortæller, at han i februar 1945 deltog i et møde med den kendte forfatter Kjeld Abell og pianisten Ole Willumsen med det formål af få lanceret en Frihedssang. De to havde rettet henvendelse til komponisten Knudåge Riisager og forfatteren Sven Møller Kristensen, som henholdsvis skulle skrive en melodi og tekst – dog uden at de kendte hinandens identitet. Den 28. februar blev tekst og melodi ved et hovedledelsesmøde i Frit Danmark godkendt. Det skete i en lejlighed på Amager, hvor både Kjeld Abell og Ole Willumsen og sangeren Kaj Andersen var tilstede.

Lederen af Frit Danmark Mogens Fog havde ikke deltaget i mødet hvor Frihedssangen blev godkendt. Han sad på dette tidspunkt som Gestapos fange på Shellhuset. Det blev bombet af Englænderne den 21. marts, og Mogens Fog og flere andre fanger slap levende fri på grund af dette bombardement. Alle troede at Fog og de øvrige fanger var blevet dræbt. De var anbragt i celler, der lå lige under taget netop som et bombeværn. Sådan

gik det altså ikke. Om aften den 21. marts kunne Kjeld Abell ringe til Elias Bredstoff og fortælle at han skulle hilse fra »Ole« – Mogens Fogs dæknavn – og fortælle, at han ventede besøg af Elias den næste dag. Så den 22. marts kunne Elias aflægge rapport til Fog og Aage Schoch om hvad der var sket mens de havde været fanger, og han kunne synge Frihedssangen for dem, mens de vandrede rundt på Charlottenlunds stille villaveje. Sangen blev efterfølgende illegalt udsendt i et oplag på 140.000 eksemplarer. Sangen blev også indspillet på lakplade og et par af disse plader blev med skuespiller Mogens Wieth sendt til Sverige og derfra videre til BBC i London. Men disse plader forsvandt sporløst undervejs. Da sangen stadig ikke blev spillet i den danske udsendelse fra London, blev det besluttet af Kjeld Abell skulle rejse illegalt til Stockholm hvor han ved dirigent Erik Tuxens og den svenske Radiotjenstes hjælp fik indspillet en ny plade, og fra midten af marts blev den første gang spillet i BBC's danske udsendelse og i svensk radio 3 dage senere.

Ved befrielsen den 5. maj 1945 kunne en stor del af den danske befolkning både tekst og melodi.

DANMARKS FRIHEDSSANG

Udsendt af »FRIT DANMARK«

Århus:

I Århus er dannet en 4. maj komite til markering af 70 året for befrielsen for den nazityske besættelse. Arrangementet har bred støtte også fra LO fagbevægelsen, der er lavet en plakat af grafikerne Thomas Kruse, og det politiske grundlag er vedtaget og lyder således:

Tillid – Solidaritet – Medmenneskelighed

Til minde om befrielsesaftenen 4. maj 1945 og den fortsatte kamp mod nazisme, racisme og krig.

4. maj 2015 er det 70 år siden, Danmark blev befriet for nazisme, krig og besættelse. Den 4 maj sætter vi fokus på at videreføre den danske modstandsbevægelses arbejde for fred og frihed. Vi ønsker – som dengang – et frit og selvstændigt Danmark, som ikke fører krig og ikke agerer besættelsesmagt men aktivt arbejder for fred.

Her i 70-året for Danmarks befrielse er der fortsat behov for at stå sammen mod krig og aggression, for en fredelig verden. Vi ser igen sorte kræfter i Europa og Danmark, der vokser ud af krise, arbejdsløshed og fattigdom. Der udpeges igen synderbøger som dengang i 1930'erne.

Vi skal vinde tilliden, solidariteten og medmenneskeligheden tilbage. Vi ønsker tolerancen mellem folk og nationer tilbage for at ændre udviklingen i Danmark, Europa og verden.

For et frit, fredeligt og selvstændigt Danmark.

4. maj komiteen 2015
70-året for Danmarks befrielsen

Nationalmuseet:**»De hvide busser«**

De personlige fortællinger er i fokus i Nationalmuseets særudstilling »De Hvide Busser«, som kan ses fra 20. juni 2015 - 3. januar 2016. Anledningen er 70-året for busaktionen, som reddede 17.000 fanger ud af kz-lejrene i slutningen af 2. verdenskrig. Gratis adgang.

Særudstillingens hovedgenstand er Danmarks eneste originale hvide bus, som normalt står i Frøslevlejrens Museum og er en ud af blot fem bevarede hvide busser på verdensplan. Derudover viser særudstillingen også en række hidtil ukendte genstande, billeder, tekster og breve, som er lånt af private og pårørende med relation til redningsaktionen. På den måde kommer glemte og ukendte stemmer til orde i særudstillingen, som derfor føjer helt nye kapitler til den dramatiske fortælling om »De Hvide Busser«.

Obs.: Særudstillingen frarådes for børn under 12 år.

Nationalmuseet er Danmarks største kulturhistoriske museum - og vi er mange museer i ét. Hvert år besøger over en million mennesker en af Nationalmuseets mange afdelinger i hele landet. Og husk: Nationalmuseet har gratis adgang.

Udtalelse om kommunistisk samarbejde

vedtaget af Danmarks Kommunistiske Partis landsledelse på dens udvidede møde 22.–23. november 2014

Der er på en række områder brug for et tættere og mere handlingsrettet samarbejde mellem de små kommunistiske partier i Danmark.

I Danmark har der i en længere årrække været fire organisationer, der definerer sig selv som kommunistiske partier:

- Danmarks Kommunistiske Parti (DKP)
- Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD)
- Kommunistisk Parti (KP)
- Arbejderpartiet Kommunisterne (APK)

De fire partier har tilsammen færre end tusinde medlemmer, men dertil kommer mange andre, der opfatter sig som kommunister. Det gælder f.eks. for mange tidligere medlemmer af DKP, som i dag er partiløse eller medlemmer af Enhedslisten.

Partier som DKP, KPiD og KP har forholdsvis få medlemmer, men har alligevel gode muligheder for at øve indflydelse. Både via partiernes egne aktiviteter og i kraft af det politiske arbejde, som medlemmerne udfører i fagbevægelsen, fredsarbejdet, modstanden mod EU, i Enhedslisten og i mange andre sammenhænge.

Dagbladet *Arbejderen* udkommer fire gange om ugen og er et stort aktiv for de danske kommunister, Enhedslisten, aktive tillidsfolk i fagbevægelsen og mange andre gode folkelige kræfter.

Arbejderen's redaktion praktiserer en bred redaktionel linje, der gør avisen til et aktiv – ikke kun for udgiverpartiet KP, men også for DKP og andre i den kommunistiske og socialistiske bevægelse i Danmark. Derfor er det DKP's opfattelse, at der er **brug for et løbende handlingsrettet samarbejde mellem DKP, KP, KPiD og andre venner og brugere af Arbejderen om at sikre avisen det bedst mulige indhold, flere læsere og den nødvendige økonomi**. Det er DKP's erfaring, at en sådan fælles udadvendt indsats for *Arbejderen* er forenelig med og oven i købet styrker mulighederne for at sikre flere læsere og en bedre økonomi til vort eget blad *Skub*.

Kampen for arbejderklassens og befolkningernes interesser må føres både på nationalt, europæisk og globalt plan som en politisk kamp om, hvordan nutidens og fremtidens samfundsstrukturer og globale relationer fremover skal udvikle sig.

- Skal den nuværende imperialistiske kurs fortsættes i retning af en verdensorden domineret af globalt agerende imperialistisk-kapitalistiske selskaber i indbyrdes konkurrencekrig, hvis interesser stater og befolkninger tvinges til at indrette sig efter?
- Eller skal der alternativt kæmpes for, at disse imperialistiske magtstrukturer erstattes af en verdensorden af suveræne og ligeberettigede stater, der er demokratisk styrede og indgår i et solidarisk globalt og miljømæssigt bæredygtigt samarbejde om at opfylde befolkningernes behov, hvor målet er en verden uden rovdrift på naturen og kapitalistisk udbytning af den menneske-

lige arbejdskraft?

I Danmark som i andre lande må kommunisterne stille sig den opgave at bidrage til, at arbejderklassen og befolkningen kommer til forståelse af disse grundlæggende alternative valgmuligheder.

Det opnås ikke uden et konkret samarbejde mellem vore i øjeblikket små kommunistiske partier om handlingsrettede politiske initiativer, der kan bidrage til at skabe mere klarhed i den eksisterende tåge af massiv idemæssig forvirring og medie-manipulation.

DKP har foreslået vore kammerater fra KPiD og KP, at vi kunne samarbejde om at sende en *delegation til Syriens hovedstad Damaskus* for at undersøge, om der er hold i mediernes dømonisering af den syriske regering.

Vi kunne også i fællesskab *indbyde en delegation fra Ukraines Kommunistiske Parti* til at besøge Danmark for at give vort ukrainske broderparti mulighed for at fremlægge deres syn på konflikterne i deres land og deres forslag til problemernes løsning.

DKP og KPiD har i en årrække deltaget aktivt i et internationalt samarbejde med årlige fællesmøder for repræsentanter for kommunistiske partier og arbejderpartier fra alle verdens kontinenter – senest på et møde 13.–15. november i Ecuador i Latinamerika, hvor både DKP og KPiD var repræsenterede ved deres formænd Henrik Stamer Hedin og Betty Frydensbjerg Carlsson.

Kommunistisk Parti ønsker også at deltage i dette samarbejde og dets årlige globale møder mellem partierne. Det er DKP's opfattelse, at KP's deltagelse i dette samarbejde vil bidrage til at styrke samarbejdet mellem kommunisterne i Danmark og den øvrige verden.

DKP og KPiD bør derfor foreslå den internationale koordinerende arbejdsgruppe, at KP fremover bliver indbudt til at tage del i dette globale samarbejde mellem kommunistiske partier og arbejderpartier.

Der har i nogle år været en *nyttig dialog om udvikling af det faglige arbejde* mellem de faglige udvalg i DKP, KPiD, KP og Enhedslisten.

De politiske forudsætninger er efter DKP's opfattelse til stede for en hurtig start på en *lignende handlingsrettet dialog mellem DKP's, KP's og KPiD's internationale udvalg*, da de tre partier langt hen ad vejen er enige i vurderingen af de fleste internationale spørgsmål.

DKP er også tilhænger af, at kommunisterne indgår i en løbende dialog med Enhedslisten, SAP og andre kræfter på venstrefløj – både om internationale spørgsmål, hvor vi er ret enige, og om de sager, som vi ser meget forskelligt på.

Som det fremgår, blev ovenstående udtalelse vedtaget på landsledelsens møde i november, og den blev udsendt til pressen umiddelbart efter. Den burde have været bragt i Skub i januar, men det skete beklageligvis ikke. – Red.

Delegationsbesøg i Damaskus og måske også Beirut – et fredspolitisk initiativ med store politiske muligheder

Idéoplæg ved Anker Schjerning, medlem af DKP's FU

I DKP's forretningsudvalg har vi den opfattelse, at nogle nye fredspolitiske initiativer i forhold til Syrien har gode muligheder for at give et tiltrængt, konstruktivt og offensivt bidrag til den aktuelle politiske debat i Danmark. De vil kunne bidrage til at sætte en ny dagsorden, der kan medvirke til, at dansk fredsbevægelse og den politiske venstrefløj igen kommer i offensiven i den aktuelle, brandvarme debat om at finde konstruktive løsninger på konflikterne i Mellemøsten og på problemerne med at håndtere den voksende strøm af flygtninge til Danmark og andre europæiske lande.

Vi foreslår, at der til delegationsbesøget afsættes ca. en uge, og at det gennemføres i forårshalvåret 2015, så det med en vis sandsynlighed kan gennemføres inden det kommende folketingsvalg og dermed blive et bidrag til at præge den politiske dagsorden i valgkampen.

Vi ser gerne, at delegationen bliver bredt sammensat, og at deltagerne i fællesskab forbereder programmet for delegationsbesøget i en åben indbyrdes dialog, og at det sker i samarbejde med bl.a. Dansk Syrisk Forening, hvis formand Mohammad Mahfoud er positiv over for et sådant initiativ. Han og hans forening vil undersøge forskellige rejsemuligheder og deres omkostninger og forsøge at bistå os med råd og råd om indrejsetilladelser og andre praktiske problemer, der er knyttet til en sådan delegationsrejse.

Vi foreslår også, at vi som en del af forberedelsesarbejdet gennemfører samtaler med en bred kreds af folk – danskere, syrere eller andre – der har kendskab til forholdene i Mellemøsten om deres syn på konflikten og mulighederne for at skabe fred og sikkerhed i området.

Programmet for delegationens ophold i Syrien bør efter vores opfattelse omfatte samtaler med repræsentanter for den syriske regering, diverse politiske kræfter som f.eks. Baathpartiet, de kommunistiske partier og for politiske oppositionskræfter, som arbejder legalt i Syrien og gør en indsats i kampen mod ekstremisme og terror, for dialog og fredelige, politiske løsninger.

Det vil være glimrende, hvis journalister fra *Arbejderen* eller andre medier med interesse for fredsarbejdet indgår i den gruppe som rejser til Syrien.

Der er nogle oplagte politiske spørgsmål, som vi bør fokusere på både før, under og efter turen til Damaskus i Syrien/Beirut i Libanon.

1. Genaktivering af de diplomatiske forbindelser mellem Danmark og Syrien. Danmark har en ambassadebygning i Damaskus og en ambassadør, Rolf Holmboe, som også er dansk ambassadør i Libanon og Jordan. Problemet er, at han ikke fungerer i Syrien, fordi den danske regering endnu ikke har bedt ham aflevere sine akkreditiver til Syriens præsident eller udenrigsminister.

Vi bør i fællesskab overveje at tage initiativ til at etablere en bredt sammensat komité for genaktivering af de officielle dansk-syriske forbindelser. Det skulle der være gode muligheder for, da også mange modstandere af Assad finder det absurd, at Danmark ikke ønsker at udnytte sådanne officielle kontakter i Syrien, når man ikke har problemer med at have aktivt fungerende ambassader i islamistiske diktaturstater som f.eks. Saudi-Arabien.

I 1960'erne havde Vietnam-solidaritetsbevægelsen stor succes med et lignende komitearbejde for dansk anerkendelse af regeringen i Den Demokratiske Republik Vietnam (Nordvietnam). En afgrænset sag med gode politiske muligheder og ikke særlig arbejdskrævende.

2. Fokus på, hvilke bestræbelser der bl.a. udfoldes lokalt i Syrien for dialog og national forsoning med det formål at nå frem til lokale aftaler om våbenhvile, fredsftaler og genopbygning af den ødelagte infrastruktur, så der skabes forudsætninger for at flygtninge og fordrevne kan vende hjem og komme i gang med et normalt liv. Herunder også hvilken rolle den syriske regering og andre kræfter spiller i sådanne bestræbelser.

Danmark og andre vestlige lande må kræve stop for al udenlandsk støtte til væbnet terrorvirksomhed og yde helhjertet støtte til sådanne forsonings- og genopbygningsbestræbelser. Det vil skabe forudsætninger for at bringe flygtninge og fordrevne tilbage til deres hjem i Syrien. På den måde kan der komme mening og perspektiv bag en række partiers krav om en dansk indsats for genhusning af flygtningene i nørømråderne. Danske fredsfolk kan ved at pege på sådanne muligheder bidrage til at give ny offensiv argumentationskraft til mange andre gode humanistiske og medmenneskelige kræfter, der vil modvirke de islamofobiske kræfter og slås for en anstændig behandling af det voksende antal ofre for krig og terrorisme.

Vi bør under et ophold i Syrien forsøge at mødes med Røde Kors eller andre organisationer, som samarbejder med de mange syriske borgere, som er involveret i dette arbejde.

3. FN's generalsekretær Ban Ki-Moon har i juli måned udnævnt den svensk-italienske diplomat Staffan de Mistura som sin særlige Syrien udsending. Hos det syriske nyhedsbureau SANA og i den russiske netavis *Russia Today* kan man jævnligt læse om Staffan de Misturas bestræbelser, men desværre i alt for ringe omfang i de danske mainstream-medier. Vi bør foreslå regering og folketing, at han inviteres her til landet og får helhjertet dansk opbakning til sit arbejde, bl.a. hans forslag om en lokal våbenhvile i den syriske storby Aleppo.

4. Danske fredsfolk må under et besøg i Damaskus også interessere sig for den patriotiske kamp, som føres af brede lag i det syriske folk mod terrororganisationer som ISIL, Nusrafronten og deres internationale sponsorer. Vi bør prøve at undersøge, hvilke politiske og militære kræfter der her gør sig gældende.

Hele verden har de seneste måneder været vidne til den

selvstændige og heroiske forsvarskamp, som kurderne i Nord-syrien har udkæmpet mod angrebene fra IS. Den velorienterede amerikaner Joshua Landis bringer regelmæssigt nyheder og baggrundsstof om den syriske udvikling på sin blog »Syria Comment«. Her har man i den seneste tid kunnet læse, at også politiske og militære kræfter med hovedbasis blandt Syriens drusere og de store kristne mindretal med succes har organiseret deres egen selvstændige kamp mod de væbnede islamistiske terrororganisationer, og at de i stigende omfang koordinerer deres kamp med den syriske regeringshær, præsident Assad og hans regering.

5. Hvis delegationen rejser til og fra Damaskus via Beirut i Libanon vil vi foreslå, at vi på hjemvejen beder om en samtale

på Danmarks ambassade med Rolf Holmboe, så han via os kan få nogle direkte førstehåndsinformationer fra Damaskus, som regeringen i København har afskåret ham fra selv at indhente. Vi bør ved hjemkomsten søge foretræde for Folketingets udenrigsudvalg for at informere om vores besøg og for at fremføre vore forslag om bl.a. bemanning af Danmarks ambassade i Damaskus med dansk personale, herunder ambassadøren.

Oplægget har været drøftet i forretningsudvalget og på landsledelsens møde i februar, som gav Anker grønt lys til at arbejde videre med ideen, men uden at vedtage oplægget formelt. Det er således (endnu?) ikke et officielt partidokument og bringes derfor med forfatternavn. – Red.

Andre kan! Delegation fra Tyrkiets Patriotiske Parti (som navnet til trods er et venstrefløjparti i opposition til Erdogan-regeringen) på besøg i Damaskus i år.

En legende blev 101 år

Lillemor eller, som hun rettelig hed, Cecilie Dybvad Hansen døde tirsdag d. 24 marts. Et lang og meget begivenhedsrigt liv er nu slut. Lillemors liv var politik, ikke mindst under den tyske besættelse, hvor hun var meget aktiv i frihedskampen. Hun var i mange år skolesygeplejerske i Hillerød og vil af flere nuværende pensionister blive husket for sin omsorg for skolernes mange børn. Den samme omsorg fik også mange frihedskæmpere, når de havde behov for et fristed.

Jeg var ganske ung i DKU. da jeg engang på et møde fik Lillemor udpeget. Det var en anden kvindelig kammerat, Marie Toft, som også havde været aktiv i frihedskampen, der fortalte om Lillemor og hendes mand, Murer-Tonnys mange bedrifter.

Lillemors politiske kamp sluttede ikke før livsgnisten blev slukket. Da hun kom på plejehjem beklagede hun sig over, at der var kedeligt. Der var ingen som ville diskutere politik. Hun var medlem af DKP, og hun deltog gerne i diskussionerne så længe benene og kræfterne slog til.

Vi har mistet en god kammerat og vil i den dybeste respekt sænke den røde fane.

Jørgen Tved

Bisættelse har fundet sted i stilhed.

Studiekreds i Århus

Den forsatte studiekreds i DKP Midtjysk om Freddy Madsens bog Vilje til forandring

Af Hanne Thomsen og Peder Pedersen

(Tidligere er i *Skub* nr. 4 november 2014 omtalt studiekredsens første 2 oplæg om henholdsvis Enhedsarbejdet v. Peder Pedersen og om Internationalisme, fred og solidaritet ved Carsten Andersen)

20. november 2014 holdt *Henrik Quist* oplæg, hvor han fortalte om sin deltagelse i det parlamentariske arbejde. Fra sin plads i Midtjysk regionsråd, hvor han er valgt som Enhedslistens repræsentant, har han gode erfaringer med det parlamentariske arbejde – dette selvsagt også forbundet med Enhedslistens repræsentation i byråd og Folketing. I sit oplæg brugte Henrik Quist da også de problemer, der var, når kompromiser og indflydelse var udfordringen. Enhedslistens princip om altid at stemme **for** den mindste forbedring og stemme **imod** den mindste forringelse kan synes ligetil. Men til tider er det mere indviklet. Vi har jo i forbindelse med Folketinget og politikken dér erfaret, at det følelsesmæssigt kan være fristende at bringe regeringen i mindretal.

Men udfordringen for Enhedslistens politikere i Folketinget er jo ikke at skifte Helle Thorning Schmidt ud med Lars Løkke Rasmussen og dennes sorte følge. Så somme tider må man tænke på indflydelsen i det lange løb. Med de problemer og muligheder fortalte Henrik Quist om sit arbejde i regionsrådet.

Anders Kock, der er aktiv i Folkebevægelsen mod EU, havde vi bedt holde oplæg om emnet EU og modstanden mod EU.

Selvfølge med reference til Freddy Madsens bog.

Kapitalen plejer sine interesser inden for EU, siger Anders Kock. Derfor er det også inden for EU magten skal brydes. EU-modstanden var fra begyndelsen uenige om det taktiske. Nogle ønskede at boykotte EU's parlamentsvalg. Men i udviklingen har det altså været den taktik at have en stemme i parlamentet, der havde flest tilhængere i EU-modstanden. Og vi er i Folkebevægelsen repræsentanter for modstanden i alle partier. Vi bør stadig søge den brede bevægelse. Det drejer sig om Danmarks selvstændighed.

Både i indlægget og i den følgende debat fremgik det, at Anders Kock var tilhænger af et nordisk alternativ til EU – selv om Folkebevægelsen har forskellige opfattelser af alternativet. Et synspunkt i debatten: »Det bristende samarbejde i den nordiske historie har jo netop ført til at vore virkelige nationale værdier – som fagbevægelse, andelsbevægelse og sprogfællesskab – er på tilbagetog til gavn for EU's dominans på alle områder.« Tilhængerne af EU vandt valget – EF hed det, da vi havde folkeafstemningen i 1972. Det gjorde de med fuldstændig falske løfter om fuld beskæftigelse og bevarelse af landbruggenes selvstændighed.

Siden har der været katastrofer og kriser med arbejdsløshed, og landbrugerne er reduceret til de få stærke kapitalkræfter.

EU fremhæves stadig af tilhængerne som et fredens projekt, mens Danmark er blevet krigsførende med store flygtningestrømme til følge.

Allerede i 1992 ved Folkeafstemningen om Maastricht-traktaten var det gået op for folk, at EU var et bedrag. Der blev stemt nej. Hvad tilhængerne af EU så klarede ved at indskyde nogle forbehold – som beviseligt var ren taktik. Man har fra tilhængerens side bekæmpet forbeholdene siden da. Nu vil man afskaffe dem. Og EU-tilhængerne undgår så vidt muligt at høre folkets meninger om nye tiltag.

I Freddy Madsens bog omtales naturligvis også modstanden

mod EF. Freddy Madsen og vi kan undres over, at Sovjetunionen var positiv over for EF's dannelse. Og Freddy Madsen giver i sin bog udtryk for, at DKP dengang slog det hen med, at Sovjetunionen nok fra begyndelsen havde set EF som et alternativ til amerikansk dominans. I dag ser vi, at det var en helt klar fejlbedømmelse.

Hanne Thomsen og Peder Pedersen har i fællesskab udarbejdet ovenstående sammendrag af oplæg og diskussion på studiekredsens sidste 2 aftener. Der er ikke tale om et egentligt referat, men en sammenskrivning efter hukommelse og enkelte noter.

Vi er bekræftet i studiekredsens værdi og søger at brede diskussionen ud til de medlemmer, der ikke var så heldige at have mulighed for at deltage i studiekredsen.

Aflysning af medlemsmøde i Midtjysk Distrikt

Distriktsmedlemsmøde med valg den 18. april er aflyst. Der indkaldes til nyt møde som afholdes **den 9. maj**. Medlemmerne tilsendes ny mødeindkaldelse med dagsorden.

Distriktsledelsen DKP Midtjysk distrikt

Cuba lige nu

– *Socialistisk udvikling eller afvikling?*

Offentlig møde om situationen på Cuba

onsdag den 6. maj klokken 19.30

Slagelse bibliotek

Stenstuegade 3

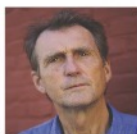

Forandringens vinde blæser lige nu ind over Cuba. Den lille socialistiske o-stat er i gang med en udvikling på flere områder. Et generationsskifte hvor flere unge indtager ledende poster på alle niveauer; i folkemagten, i medierne og i andre af samfundets nøgelfunktioner. Samtidig udvikles den økonomiske model med det mål at skabe "en velstående og bæredygtig socialisme". I dette indgår bl.a. større plads til det private initiativ samt at cubanerne nu kan eje, købe og sælge egen bolig. Hertil kommer det diplomatiske tobrud mellem USA og Cuba.

Hvor er Cuba på vej hen?

Hvad er fremtidsudsigterne for den menige Cubaner?

Kan Cubanerne stå imod det store USA?

Oplæg ved Sven Erik Simonsen

Sven Erik Simonsen, formand for Dansk Cubansk forening og journalist på Dagbladet Arbejderen har for nyligt opholdt sig på Cuba, og fået et indblik i de aktuelle politiske tiltag og et førsteindtryk af den menige Cubaners reaktioner.

Kom og få svar på spørgsmål om situationen og cubanernes tanker om fremtiden.

Gratis Adgang.

Arr.: Kommunistisk Parti og DKP Slagelse.

En fremtid uden terror

Iraks Kommunistiske Parti i Danmark holder hvert år en solidaritetsfest i forbindelse med partiets stiftelsesdag, og DKP er blandt de inviterede. DKP's repræsentant, FU-medlem Henning Jakobsen, holdft i år nedenstående tale.

Af Henning Jakobsen

Kære kammerater.

Tak for invitationen til jeres traditionsrige solidaritetsaften. Det har glædet os, at I endnu en gang gerne har villet se os til et af jeres inspirerende og opmuntrende arrangementer.

Der er nu ellers problemer nok at slås med. I invitationen fremhæver I jeres kamp mod terror og for et socialt, retfærdigt og demokratisk system. Det er mål, som vi håber, at I vil opnå. Men det er også mål, som vestmagternes direkte og indirekte økonomiske og militære indblanding i Irak, Syrien, Libyen og andre lande i regionen har gjort det ulige meget sværere at opnå. Vestmagternes indblanding fra kolonitiden og til i dag har fremmet sekteriske etniske, nationale og religiøse modsætninger. Det er desværre det gamle romerske del og hersk-princip, som er det fremherskende princip for det moderne imperiums frontorganisationer, EU og NATO, dén dag i dag.

Derfor er jeres kamp også vores kamp. Når vi kæmper for at frigøre Danmark fra EU og NATO, er det et opgør med den imperialisme, som i de sidste 25 år stort set uantastet har bragt fattigdom, krise, krig, ødelæggelse og undertiden direkte terror, også til vores del af verden. Men vi er også fælles om den

grundlæggende erkendelse: nemlig at tingene hænger sammen. Derfor er det rigtigt og vigtigt, at I nævner tingene i sammenhæng: Kampen for reelt demokrati hænger snævert sammen med kampen for socialisme; kampen mod at kapitalen gennem ejerskabet over dagblade, trykkerier og elektroniske medier sætter sig på »sandheden«. Kampen mod at kapitalen gennem ejerskabet over produktionsmidlerne dikterer vores vilkår i den tredjedel af vores tid, som vi tilbringer på arbejdspladsen, hvis vi da ikke som arbejdsløse er blevet placeret på samfundets reservebænk til skræk og advarsel for alle som måtte vove at stille krav på og til sin arbejdsplads. Kampen mod terror er ligeledes en del af samme kamp og kræver ikke mindst et opgør med den uretfærdighed som generationer i f.eks. Palæstina har oplevet.

Vi er fælles om den erkendelse, at socialisme og kommunisme er verdens fremtid. En fremtid, hvor demokratiet ikke blot findes på papiret hver 4. år i en stemmeboks, men hvor demokratiet også er udstrakt til samfundets økonomi. En fremtid, hvor EU's og NATO's økonomiske og militære magt ikke kortslutter enhver selvstændig demokratisk beslutning, som et folk måtte træffe. En fremtid, hvor der ikke længere er grobund for den terror, der kommer fra bannerførere for fortidens monarkistiske, religiøst-konservative, fascistiske og kapitalistiske systemer. Hvor EU's og USA's del og hersk-politik langt om længe er forvandlet til fortidslevn på lige fod med sit romerske forbillede. En fremtid uden det kapitalistiske diktatur. Men med en fremtidig socialisme af folket, ved folket og for folket. Tillykke med jeres 81-års jubilæum. Fremtiden tilhører jer, kammerater.

Stop fjendtlighederne mod Venezuela!

Protest til USA's præsident og regering, % USA's ambassade i København

København, den 11. marts 2015

Vi protesterer på det skarpeste mod USA's nye fjendtlige skridt rettet mod Den Bolivarianske Republik Venezuela.

Disse nye sanktioner såvel som tidligere sanktioner er oprørende. Sanktionerne begrundes med brud på menneskers rettigheder. USA går så langt som til at påstå, at Venezuela udgør en trussel for USA. Det er latterligt, men historien har vist os, at når USA betegner et land som en sikkerhedstrussel, så er der taget skridt i retning af intervention. Vi kræver et øjeblikkeligt stop for disse trusler fra USA's side mod Venezuela.

Vi ved, at intet land i verden er perfekt, men vi ved, at den venezuelanske befolkningens sociale og demokratiske rettigheder *aldrig* tidligere i landets historie har været værnede og sikret som gennem de seneste 16 år – fra 1999, hvor Den Bolivarianske Revolution med Hugo Chávez i spidsen indledte det sociale

spring fremad, som landets indbyggere nyder godt af med sikring af befolkningens grundlæggende behov.

I denne årrække har vælgerne ved det ene demokratiske valg efter det andet bekræftet sin støtte til regeringen og processen. Landets nuværende regering og præsident Nicolás Maduro har et solidt og fuldstændigt legitimt mandat fra landets vælgere, og USA har *ingen* ret til at rejse kritik af præsidenten og regeringen i Venezuela.

USA har ingen ret til at blande sig i de indre anliggende i noget som helst land og derfor heller ikke i Venezuela.

Vi ønsker at udtrykke vores fulde støtte til og solidaritet med Venezuela, med befolkningen, regeringen og præsidenten. Og samtidigt udtrykker vi vores klare protest mod USA trusler og fjendtlighed mod Venezuela.

Vedtaget af deltagerne i et møde i Casa Latinoamericana i anledning af 20-året for daværende præsident Fidel Castros besøg i København i forbindelse med FN's sociale topmøde, herunder hans tale ved et folkemøde den 11. marts 1995.

På forsamlingens vegne

Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening

Pressemeddelelse:**Nej tak til nye kampfly!**

Det danske samfund står overfor en stor beslutning: Skal der købes nye kampfly for et tocifret milliardbeløb? Et flertal i Folketinget siger ja og stiler mod en beslutning vedrørende typen af fly i sommeren 2015.

Vi er mange der tager afstand fra Danmarks krigspolitik og anskaffelsen af nye angrebsvåben. Vores samfund bør prioritere velfærd og fred over død og ødelæggelse.

Derfor starter vi nu en fælles kampagne for alle interesserede med oplysning og aktiviteter mod denne milliardinvestering. Vi afviser at vores fælles midler skal bruges til at indkøbe materiel beregnet til angrebskrige, mens der bliver sparet og beskåret på alle samfundets grundlæggende velfærdsområder.

Carsten Andersen fra kampagnen udtaler:

»At købe kampfly er en forkert beslutning. Jagerbombere er ikke beregnet til at forsvare Danmark. Kampflyene er beregnet til at kaste bomber og sprede død og ødelæggelse i fjerne lande.

Med erfaringerne fra Danmarks mislykkede krige i Afghanistan, Irak og Libyen er der brug for at skifte politik og begynde at arbejde for fred med fredelige midler. Et køb vil binde Danmark til at fortsætte den aggressive krigspolitik og til at prioritere angrebskrig over velfærd«.

Hjemmeside [Nej tak til nye kampfly
nejtaktilnyekampfly.wordpress.com/](http://Nej_tak_til_nye_kampfly_nej_tak_til_nye_kampfly.wordpress.com/)

Facebookside: facebook.com/pages/Nej-tak-til-nye-kampfly/653708011441106?fref=ts

Underskriftsindsamling: [Nej tak til nye kampfly
skrivunder.net/nej_tak_til_nye_kampfly](http://Nej_tak_til_nye_kampfly_skrivunder.net/nej_tak_til_nye_kampfly)

Kampagnens grundlag:**Nej tak til nye kampfly!**

Køb af kampfly vil være en af vor tids største offentlige investeringer – men Danmark har ikke brug for nye kampfly!

Kampfly er designet til angrebskrig, ikke til forsvar. Vi siger nej til flere krige, nej til drab og ødelæggelse.

Kampfly skaber ikke de lovede arbejdspladser – og under alle omstændigheder kun i våbenindustrien.

Prisen for kampfly er 30 milliarder alene i indkøb og binder os til nye milliardudgifter gennem flyenes levetid.

Skab i stedet nyttige arbejdspladser!

Det sociale sikkerhedsnet er slidt tyndt – brug pengene på velfærd frem for krig!

Sæt freden på dagsordenen – byt Danmarks krigsdeltagelse ud med en fredelig dansk udenrigspolitik!

Krig er foragt for liv – fred er at skabe

Nej til nye kampfly – ikke flere krige – ja til velfærd – ja til fred

Kontakt: Carsten Andersen tlf. 22 38 52 34

Som en del af propagandaoffensiven for de nye kampfly var en ægte F-16 jager opstillet på Rådhuspladsen i Århus fra den 10. til den 12. april. "Århus mod krig og terror" benyttede anledningen til en gadeaktion.

Klimaforandringer

Jeg har med forbavselse læst partiformandens indlæg om klimaforandringerne [i *Skub* november 2010 – *Red.*]. En synlig katastrofe som vil påvirke menneskeheden voldsommere end hidtidige krige kaldes »dommedagsprofetier« og dette begrundes med en række lommefilosofiske betragtninger som ikke bør fremsættes af en valgt repræsentant – og da slet ikke for DKP.

Det bliver de fattige masser som kommer til at undgælde for storkapitalens – og for den sags skyld også kinesernes – profitjag. Det er forståeligt at udviklingslandene mener at nu er det deres tur til højere levestandard og energiforbrug – men det giver bagslag hvis det kommer fra olie, gas og kul. De rige lande må forære de fattige moderne bæredygtig teknologi – simpelthen for at få dem til at undlade at tilføre atmosfæren CO₂.

Vi kan nok evakuere Amager og Holland når havet stiger – men hvor skal folk fra Bangla Desh flytte hen?

Menneskene kan godt leve med et højt energiforbrug fremover hvis vi udnytter de teknologiske muligheder – indstrålingen fra solen giver blæst, bølger og stråler nok til at alle kan

have køleskab, transport og varme om vinteren. Den industri der skal opbygges for at producere det nye grej til vedvarende energi vil give arbejde til millioner af mennesker, i første omgang i de mest udviklede lande hvor de opfindes og forfines.

Men monopolerne vil tjene de sidste penge på fossile brændstoffer først – derfor kan statslederne ikke blive enige om at få styr på udviklingen.

I min fagforening holder vi studiekredse og andre aktiviteter for at fremme vedvarende energi – både for at få arbejdspladser og for at efterlade bedst mulige vilkår til næste generation. Men jeg kan ikke lægge *DKP-nyt* eller *Skub* frem for mine kammerater – sæt de opdagede at partiformanden lever på en helt anden planet.

Der er et godt stykke vej til kommunisterne kommer på højkant igen – vi har sgu ikke råd til fuldstændig løsevne synspunkter fra dem som tegner partiet.

Tue Tortzen

Murerarbejdsmand

Formand for Miljø- og teknikudvalget i Hillerød kommune

Ovenstående reaktion er affødt af et indlæg i en kortvarig debat, som stod at læse i Skub for næsten fem år siden og ikke i den mellemliggende tid har affødt reaktioner. Godtnok forventer redaktionen, at bladets læsere er intelligente, men dog ikke, at de husker alt, hvad der har stået i bladet de sidste fem år, og vi bringer derfor nedenstående det oprindelige indlæg. Læseren bør ikke spille sin tid med at lede efter ord som »dommedagsprofetier« eller fundere over, hvilke betragtninger der er »lommefilosofiske«, men kan koncentrere sig om de to spørgsmål, jeg rejser, og som jeg endnu ikke har fået svar på – heller ikke fra Tue Tortzen.

Mere om vejret

Er den globale opvarmning menneskeskabt?

Af Henrik Stamer Hedin

En *Skub*-læser reagerede i aprilnummeret på lederen i januarnummeret, der omhandlede den mislykkede klimakonference i København i december. Lederen betvivlede, at konferencedeltagerne troede på »vrøvlet om en menneskeskabt global opvarmning«. Læseren mente at kunne konstatere, at det gjorde lederskribenten heller ikke, og erklærede sig modsat »helt sikker på«, at den globale opvarmning er menneskeskabt.

Lederskribenten var selvfølgelig undertegnede redaktør af *Skub*. Når jeg ikke svarede i første omgang, skyldtes det flere ting. For det første er det ikke normalt, at et blads redaktion går i polemik med læserne omkring indholdet af en ledende artikel. Lederen udtrykker redaktionens holdning; andre, herunder læserne, har selvfølgelig lov at mene noget andet. Dernæst var jeg i tvivl, om det rigtige sted at starte en diskussion om et vigtigt politisk spørgsmål, som vi reelt er vejet tilbage for at tage stilling til som parti, er læserbrevsspalterne i partiets presse. Vi kunne have taget denne diskussion under arbejdet med det netop vedtagne handlingsprogram, som tager den menneskeskabte globale opvarmning for givet; men vi gjorde det faktisk

ikke.

Læseren syntes ikke, jeg udtrykte mig klart. Min egen holdning fremgår ellers (synes jeg da selv) klart nok dels af fremhævelsen af ordet »menneskeskabt«, dels af det lille »måske«, hvormed jeg i slutningen af lederen besvarer spørgsmålet, om der findes et »globalt klimaproblem, som kræver en global indsats for en global løsning«. Lederen handlede imidlertid ikke om klimaspørgsmålet; den handlede om klimakonferencen, og hvorfor den på forhånd var dømt til at slå fejl. Andre læsere opfordres til at finde januarnummeret frem og genlæse lederen.

Men jeg er da ikke bleg for at bekende, at jeg ganske rigtigt er i tvivl om den menneskeskabte globale opvarmning. Og jeg skal også gerne begrunde min holdning.

Der er ingen tvivl om, at vi oplever en global opvarmning af et ret dramatisk omfang. Den har faktisk stået på i tre hundrede år, med skiftende fart og lejlighedsvis afbrydelser, sådan som den slags dynamiske processer nu foregår. Det fremgår helt klart, når man sammenligner billeder af alpegletschere fra det 18. og 19. århundrede med, hvordan de samme steder ser ud i dag: Isranden er i alle tilfælde rykket voldsomt tilbage, ofte adskillige kilometer. Det fremgår også af adskillige andre ting, som ikke er så umiddelbart anskuelige.

Det er heller ikke noget nyt. Jordens klima har gennem milliarder af år været præget af omskiftelser, af opvarmningsbølger og afkølingsbølger, af istider og varmetider. Det har aldrig været stabilt, aldrig i balance. Da kæmpeøglerne gik på Jorden, havde polaregnene tropisk klima, og verdenshavene led under massivt iltsvind. Disse klimavariationer var fremkaldt af svingninger i atmosfærens indhold af såkaldte drivhusgasser, først og fremmest vand og kulstofdioxid, og dermed i den bekendte drivhuseffekt, dvs. atmosfærens evne til at holde på den varme, Jorden modtager fra solen.

I pressens behandling af klimaspørgsmålet kan man møde den opfattelse, at drivhuseffekten er et menneskeskabt fænomen. Det er den altså ikke. Den har været med os fra tidernes morgen, og uden den kunne vi ikke leve på Jorden; her ville

være for koldt. Drivhuseffekten kan også »løbe løbsk«; det er sket på vor naboplanet Venus og har resulteret i overfladetemperaturer i størrelsesordenen 450 grader ledsaget af gigantiske tordenstorme og skybrud af svovlsyre. Alt sammen vel at mærke helt uden menneskelig indblanding.

Men den globale opvarmning, vi nu oplever her på Jorden, er i tid sammenfaldende med industrialiseringen og den dermed følgende øgede udledning af drivhusgasser til atmosfæren. Det er en naturlig mistanke, at vi selv i større eller mindre omfang har bidraget til at sætte den i gang eller til at forstærke den.

Det er imidlertid ikke en sådan mistanke, man møder i medierne og i debatten om klimaspørgsmålet. Her møder man en bastant proklamerende af en helt igennem menneskeskabt global opvarmning med katastrofale konsekvenser for den nære fremtid. Man møder også en ned- og mistænkeliggørelse af dem, der måtte se anderledes på tingene. Stillet over for denne »debat« er der to spørgsmål, der trænger sig på:

1. Hvad er det, der begrunder, at den nuværende globale opvarmning i modsætning til alle andre tidligere klimasvingninger skulle være menneskeskabt?
2. Hvad er det, der begrunder, at dens virkninger skulle være entydigt negative?

Jeg vedgår, at jeg i lighed med vor *Skub*-læser (som jo er min kammerat Terkild Marker) ikke har læst de videnskabelige rapporter, som kunne tænkes at indeholde svar på disse spørgsmål. Som de fleste andre kender jeg kun debatten fra dagspressen og fra populærvidenskabelig litteratur og må danne mig min mening derudfra. Og jeg synes, at de journalister, der kolporterer budskabet om den menneskeskabte klimakatastrofe, skylder os svar på disse to spørgsmål.

Det nærmeste ved et sådant svar, jeg er kommet, er en påstand om, at den globale opvarmning er for voldsom eller går for hurtigt til, at den kan være naturlig. Og svaret på det andet spørgsmål baserer sig på den samme logik: Den globale opvarmning er skadelig, fordi den er for voldsom eller for hurtig til, at naturen kan nå at tilpasse sig.

Men det holder ikke. Tidligere klimasvingninger har været både voldsommere og brattere end det, vi nu oplever – og det vel at mærke uden menneskelig indblanding og uden katastrofer til følge. De isborekerner, Terkild omtaler, viser det tydeligt: For blot et par hundrede tusinde år siden var i hvert fald en del af det indre Grønland isfrit. Og da sidste istid lettede for en halv snes tusinde år siden, viser det sig i borekerne som en pludselig temperaturstigning, et par grader (så vidt jeg husker) på ganske få år – ikke århundreder, men år. Man har brugt det udtryk, at det var, som om en eller anden havde tændt for en kontakt.

Påstanden om en nært forestående menneskeskabt klimakatastrofe er ekstremt svagt funderet i kendsgemingerne. Som det fremgår af det foregående, kan muligheden ikke udelukkes, men der er ikke særlig meget, der tyder på, at det faktisk er det, vi står over for, og min egen *fornemmelse* (jeg understreger, at det er en fornemmelse) er, at de kræfter, mennesket og dets industri (for slet ikke at tale om kvæget på den amerikanske prærie) udløser, er alt for svage til at spille nogen afgørende

rolle sammenlignet med naturens egne kræfter. Det samme gælder vore muligheder for at påvirke udviklingen.

Påstanden har derimod et stærkt fundament i en ideologi. Det er en ideologi, der betragter verden og de systemer, den består af, som i det væsentlige evige, stabile og uforanderlige. Det er en ideologi, der ser klimaet og de forskellige andre komplekse, dynamiske systemer som f.eks. samfundet som karakteriserede ved *ligevægt*. Hvis denne ligevægt forstyrres af en udefra kommende tilfældig påvirkning, indtræder katastrofen.

Men hverken samfundet eller naturen befinder sig i ligevægt. De er i konstant forandring under vægten af deres egne indre modsigelser. Som økonomiske kriser og samfundsmæssige revolutioner ikke skyldes tilfældige ydre årsager, menneskers grådighed og partiers magtstræb, men indre lovmæssigheder i samfundet og i den kapitalistiske økonomi, således også med klimaforandringerne. De skyldes i alt væsentligt lovmæssigheder og modsigelser i det komplekse dynamiske system, som Jordens klima er.

Allerede i 70'erne (hvor man ellers var mest bekymret ved udsigten til en ny istid) var man ud fra analyser af de ovenfor omtalte grønlandske isborekerner i stand til at forudsige, at den daværende afkølingsfase (som i et par årtier havde afbrudt den globale opvarmning) fra midten af 80'erne ville blive afløst af en fornyet opvarmning, der ville nå sit højdepunkt i 2020'erne – altså netop den globale opvarmning, vi nu står midt i! Og denne forudsigelse var vel at mærke begrundet i klimalove, der havde været gældende, længe før mennesket formåede at gribe ind i noget som helst – se Politikens *Hvem Hvad Hvor* 1974, s. 101.

Ideen om en menneskeskabt klimakatastrofe er beslægtet med en række andre populære katastrofeteorier, f.eks. den om kæmpeøglernes uddøen som følge af et meteornedfald. Der er tale om en moderne variant af syndflodsmyten.

Hvilke interesser tjener så denne moderne syndflodsmyte? Hvad er dens formål? Nu skal man ikke forfalde til sammenlængelsesteorier; de mennesker, der udtænker og kolporterer ideerne om den menneskeskabte globale opvarmning og dens katastrofale konsekvenser, tror givetvis selv på det, de siger – i modsætning til politikerne i Bellacentret. Imidlertid er den hævdede pegefingert tydelig: Vi skal have dårlig samvittighed. Dårlig samvittighed over vores vellevned. Dårlig samvittighed over at handle så ilde med vores børns arv. Vi skal gøre bod og forbedre os. Det er en moral, der på flere måder hænger sammen med den reaktionære, indadvendte tid, vi lever i, hvor man går op i livsstil og »sundhedsrevolution« og rygeregler og personlig udvikling: Det er ikke verden, der skal laves om, men menneskene.

Lad os bare spare på de fossile brændstoffer og udledningen af drivhusgasser. Det kan ikke skade, og måske kan det gavne. Der er sikkert også en lille del af menneskeheden, der uden at lide væsentlige afsavn kan nedsætte deres indtag af røde bøffer. Men den moderne syndflodsmyte er religion, og som al anden officiel religion har den til formål at holde mennesker nede, at undertrykke dem. I Bellacentret så vi den brugt i et forsøg på at bremse udviklingen i Den Tredje Verden. Den tjener magtens og besiddelsens interesser.

Historien oplevet med alle sanser

Bog anmeldelse af Elsa Mortensen

En turbulent ungdom i den bedste sags tjeneste...

Sådan kunne man passende betegne de tre brødre Åge, Kai og Haralds tid i Ernst Thälmann- bataillon – den internationale brigade i den spanske borgerkrig.

Opfyldt af idealisme og tro på kommunismen og fremtiden – og sikre på, at facismen hurtigt kunne slås tilbage – drog de afsted til Spanien. Hvilket de i parentes bemærket aldrig fortrød...

Brødrene lever livet på højeste gear...

Livet i alle dets aspekter leves også på en slagmark.

Glæde, triumf, raseri, modløshed, venskab og forelskelse – hele spektret leves igennem – utvivlsomt voldsomt koncentreret på grund af den konstante dødstrussel. Brødrenes tid i Spanien er intens og ekstrem.

Bogen, som for en meget stor del består af breve, beskriver også den urolige, truende periode op imod 2. verdenskrig, set og oplevet af »almindelige mennesker«. Usikkerheden på udviklingen i Tyskland, fascismens fremrykning og frygten for en ny krig præger hverdagen også i Danmark.

Brevvekslingen med familien afspejler et gribende forsøg på at fastholde hverdagen – følelsen af sikkerhed i det kendte...

Brødrene beder om tobak, spørger til venner og bekendte, fortæller harmløse ting om drukture o.s.v. ind imellem de barske realiteter. Man fornemmer, at såvel brødrene som familien hele tiden forsøger at opretholde et skin af normalitet. Forældrene skriver om gåsen, som skal slagtes, når de snart kommer hjem på besøg. Der skrives om øl og snaps og hyggefrokoster...

Men – mon de politisk bevidste forældre selv har troet på skønmaleriet? Næppe. For begge parter har virkelighedsflugten været nødvendig.

Efterhånden afspejler brevene mere og mere virkeligheden. Savnet, angsten og for brødrenes vedkommende hjemveen og længslen efter familien.

Hertil kommer den voksende erkendelse af fascisternes styrke. Troen på den snarlige sejr afløses af erkendelsen af faren på verdensplan – og bitterheden over det officielle Danmarks ligegyldighed.

I bladet *Fremad* skriver Aage Nielsen en dybtgående analyse af situationen, hvor han gør klart, at modstand mod fascismen er uomgængeligt nødvendig – og at »det lille smørland Danmark« reelt er truet på samme måde som Spanien.

Efter republikanernes nederlag ved Ebro beslutter regeringschefen Juan Negrin i september 1938 at opløse og hjemsende den internationale brigade.

Både republikanerne og de frivillige klynger sig til håbet om sejren, når de demokratiske lande i Europa skrider ind over for Tyskland og Italien, et håb, der som bekendt blev beskæmmet. 1.april 1939 er alt tabt, og Spanien bliver militærdiktatur frem til 1975.

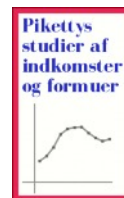
Bogen fortæller videre om brødrenes utrættelige indsats i modstandskampen, da krigen og den tyske besættelse blev den realitet, som Aage havde fremlagt i »Råbet fra fronten« tre år tidligere...

Bogen er et stykke levende historie. Den antifascistiske kamp, krigen i al dens rædsel, menneskets svaghed og utrolige styrke, håbet og troen på socialismen og en ny og bedre verden, alt beskrevet »down to earth«-vedkommende og livsnært. Historiske facts bliver til at opleve med alle sanser – og fanges både med intellekt og følelse. Læs den! Læs den for alt i verden!

Brødrene Nielsen. Breve fra den spanske borgerkrig. Albert Scherfig, Charlie Krautwald, Daniel Madsen og Nadia Zarling. Forlaget Nemo. 368 sider, illustreret. Vejledende pris kr. 299.

Indkomstfordeling og kapitalismens krise

Anmeldelse af Thomas Pikettys bog *Kapitalen i det 21. århundrede*

Af *Terkild Marker*

Bogen starter med en introduktion, hvor Piketty nævner to mænd: Karl Marx og Simon Kuznets. Marx var mand for en profeti om kapitalismens sammenbrud, Kuznets for en profeti om en harmonisk godartet kapitalisme. Derefter følger et rids over en lille del af den økonomiske teorihistorie. Piketty nævner lige i forbifarten Thomas Malthus og David Ricardo. Derefter følger noget om Marx og endnu mere væsentligt: en påstand om, at Marx tog fejl. Nej, det store sammenbrud, som Marx forventede, er ikke kommet. Piketty går derefter over til at tale om Simon Kuznets. Denne var mand for at profetere en lang harmonisk fremtid for kapitalismen, hvor alting bare ville blive bedre og bedre og i stigende grad ligeligt fordelt. Og budskabet er ganske klart: disse to prægtige mænd var på hver deres måde urealistiske. Nu var det så op til Thomas Piketty at beskrive den virkelige kapitalisme og at levere redskaber til en styring af denne virkelige kapitalisme sådan at menneskesamfundene kan komme så langt væk fra Marx som muligt og så tæt på Kuznets som muligt. Og dermed er introduktionen slut.

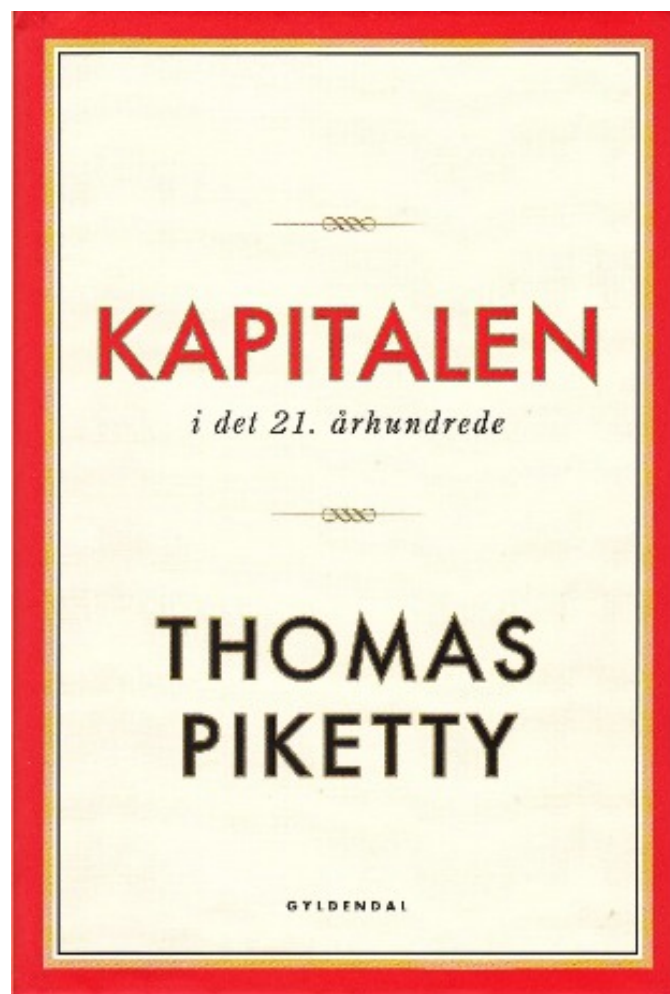
Og så starter bogen for alvor. Vi er tilbage i den virkelige verden. Vi er i Marikana, hvor en flok minearbejdere i en platinmine strejker for at opnå højere løn. Minearbejderne mente, at det ville være rimeligt at de fik mere i løn for at kompensere dem for det tunge arbejde, de mange arbejdstimer og den våde mine de arbejdede i. Mineselskabet ville ikke give sig. Det sydafrikanske politi skød og dræbte 34 minearbejdere i én episode. Tilsyneladende var minearbejderne bevæbnede, men fredelige. Der var også en konflikt mellem to fagforeninger. Minearbejderne var gået over i en ny fagforening fordi de mente, at den gamle fagforening var for sammensvist med mineselskabet. Og oven i alt det andet ubehagelige, så havde ANC som et politisk mål at opbygge en national sort kapitalistklasse. Det sydafrikanske kommunistparti sad i saksen. Jeg ved ikke om ANC og herunder SACP kunne have reageret meget anderledes. Vi er i den virkelige verden. En alt for provokerende ulighed kan fremtvinge reaktioner. Driften efter at opretholde uligheden kan fremtvinge andre reaktioner. Og forsøg på at reducere uligheden kan også fremtvinge reaktioner. Det er denne verden Piketty studerer.

Thomas Pikettys bog har et meget snævert fokus. Den handler næsten udelukkende om indkomster og formuer. Faktisk er det meste af økonomien abstraheret bort. På trods af dette snævre udgangspunkt kommer Piketty langt omkring både i tid og rum; og det får ham til at omtale rigtig mange interessante forhold.

Bare et enkelt eksempel på, hvor langt rundt Piketty når: Han skriver noget om de økonomiske forhold omkring slaveriet i

sydstaterne i USA. Han konstaterer, at nordstaterne og sydstaterne var to meget forskellige klassesamfund (mine ord, ikke hans). I nordstaterne havde man stort set ikke slaver. I sydstaterne ejede et lille mindretal af rige hvide de omkring 40% af befolkningen, som var negerslaver.

Bogen indeholder meget materiale. Noget af det mest interessante er formentlig effekterne på indkomster og formuer af de to verdenskrige. I en passage, der på mystisk vis ikke forekommer i den danske oversættelse, men derimod i den engelske oversættelse, står der blandt andet (i min oversættelse fra engelsk) »For at opsummere, verden i 1913 var en verden, hvor Europa ejede en stor del af Afrika, Asien og Latinamerika, mens USA ejede sig selv.« Jeg har svært ved at gennemskue nogen fornuftig ond hensigt, der kunne motivere den danske redaktion til at fjerne omkring 50 linier med det citerede et sted i midten. Det kan næsten kun være en uskyldig, men dum redaktionel fejl.

Endnu et eksempel på indholdet: »I betragtning af at den øverste decils andel af den amerikanske nationalindkomst har haft to absolutte toppunkter i det forløbne århundrede, det ene i 1928 (umiddelbart før krisen i 1929) og det andet i 2007

(umiddelbart før krisen i 2008) er det svært ikke at stille sig selv spørgsmålet. « Med »amerikanske« menes USA og med »den øverste decil« menes de 10% af befolkningen, der tjener mest. Piketty hævder at stigning i de rigestes indkomster betød stagnation af de fattigstes indkomster. Dette betød igen, at mængden af udlånskapital steg og efterspørgslen efter varer faldt. Derpå slappedes kravene til låntagerne og en mængde usikre lån blev givet.

Store dele af bogen kan opfattes som bidrag til en økonomisk historie for USA, Frankrig og Storbritannien. Valget af Frankrig som ét af de beskrevne lande hænger naturligvis sammen med, at Piketty er franskmænd, men grunden til, at der er mange data til rådighed for den franske økonomi er den franske revolution i 1793, hvor man begyndte at registrere formueforhold i forbindelse med indførelsen af et nyt skattesystem.

Efter at have læst størstedelen af Pikettys bog har jeg fået en rimelig fornemmelse af omfanget af dén arkivforskning, der er gået forud. Jeg har naturligvis ikke kontrolleret kilderne for at se om bogens data er korrekte. På den anden side har jeg ikke fundet noget, der tyder på, at der er noget galt. Der var en journalist fra *Financial Times*, som forsøgte at regne tallene i ét af kapitlerne igennem. Han mente at have fundet noget. *Financial Times* opgav dog ret hurtigt igen, da de blev præsenteret for en grundig argumentation for, at journalisten tog fejl.

I bogens introduktion siger Piketty, at Marx havde taget fejl i sin profeti af kapitalismens snarlige sammenbrud. Og vi kan da også se, at trods allehånde produktionskonsekvenser i form af arbejdsløshed, arbejdsskader, klimaforandringer, kriser, miljøforringelser, reduktion af antallet af arter af levende organismer og meget andet skidt, så lever kapitalismen i bedste velgående. Så i én eller anden forstand, så har Piketty ret. Men hvis vi tager profetien mere abstrakt, så kan vi i horisonten se en række mulige katastrofer, der ligger og venter på os. Klimaforandringerne er nok den værste af mulighederne. Men der er også udsigt til mangel på landbrugsjord, drikkevand og en række mineralressourcer. Nej, sammenbruddet er ikke kommet endnu og det vil formentlig ikke komme til at ske på dén måde, Marx forestillede sig det; men hvis der ikke gøres noget dramatisk for at undgå disse fremtidige katastrofer, så vil de komme. Intet tyder på, at profetien (taget i tilstrækkelig bred forstand) ikke vil holde.

Piketty har nogle bemærkninger om den globale opvarmning. Han ignorerer, at klimaforandringerne er produktionskonsekvenser. Og han ignorerer, at vi taler om menneskehedens udslettelse, hvis der ikke handles i tide. Hvad Piketty har at sige om emnet er stort set irrelevant. Det ligger tydeligvis uden for hans forskningsområde. Formentlig har han blot læst flygtigt om klimaspørgsmål og har fundet, at det burde med.

Thomas Piketty, Jesper Roine og alle de andre bag forskningen udi indkomster og formuer gennem historien tilhører et

meget smalt forskningsområde. De har allerede i al upåagtethed udsendt adskillige bind med resultater fra deres arkivforskning. Det virker på mig som om Thomas Piketty har besluttet, at han var træt af aldrig at være i rampelyset, og ville gøre noget ved det. Han skrev derfor en bog, som i indholdets art ikke afveg meget fra den stak bind, der allerede var udgivet, men han tilføjede en småprovokerende introduktion og han fandt på et forslag til en form for formuebeskatning, der ikke var særlig opsigtsvækkende, men det var åbenbart nødt til at gøre det. Og det virkede. Bogen blev trykt i store oplag og oversat til fremmede sprog (engelsk, dansk, svensk).

Den arkivforskning, som Thomas Piketty og en række andre forskere rundt omkring på kloden har udført, er vigtig. Fremtidige historikere vil kunne skrive en mere nøjagtig historie ved at bruge sriben af bøger fra Piketty og hans kollegaer til at fylde deres historieskrivning ud med detaljer om formuer og indkomster, som normalt kun i utilstrækkelig grad kommer med.

Litteratur

Thomas Piketty: *Capital in the Twenty-First Century*; translated by Arthur Goldhammer; The Belknap Press of Harvard University Press; Cambridge (USA) og London (UK); 2014. {Fransk originaludgave udgivet i 2013.} Pris: Jeg har betalt 350 kroner i en dansk boghandel i København.

Thomas Piketty: *Kapitalen i det 21 århundrede*; Gyldendal. Fire oversættere har oversat hver deres del af bogen. Pris: 399,95 kroner.

Thomas Piketty: [Liste over] Figures and tables presented in the book [*Capital in the Twenty-First Century*]. Technical appendix of the book *Capital in the Twenty-First Century*. Oversat fra fransk til engelsk af Pierre Bertrand. Harvard University Press - March 2014

{Netressource: <http://piketty.pse.ens.fr/capital21c>}.

Thomas Piketty: Technical appendix of the book *Capital in the Twenty-First Century*. Oversat fra fransk til engelsk af Pierre Bertrand. Harvard University Press - March 2014 {Netressource: <http://piketty.pse.ens.fr/capital21c>}.

Jesper Roine: *Introduktion til Thomas Pikettys Kapitalen i det enogtyvende århundrede*; oversat af Poul Henrik Westh; Informations Forlag; 2014. {Svensk originaludgave udgivet i 2014?} Pris: 129,95 kroner.

Rune Møller Stahl: Fænomenet Piketty; indlæg på Kritisk Debat 15 juni 2014, {En fremragende og indsigtfuld anmeldelse af *Capital in the Twenty-First Century*}

Arne Cheller: *Kapitalen i det 21 århundrede*; En ambitiøs og seriøs omfortolkning af de sidste århundreders økonomiske historie; *Kommunist* nr 12 2014. {Anmeldelse af Thomas Pikettys bog. Det meste af anmeldelsen er tilsyneladende ét langt redigeret citat fra Rune Møller Stahls indlæg på Kritisk Debat.}

En indføring

Anmeldelse af Jesper Roines bog om Pikettys bog

Af *Terkild Marker*

Hvis du har forsøgt at læse Thomas Pikettys bog *Kapitalen i det 21. århundrede*, men har fundet ud af, at dens omkring 700 sider var en for voldsom mundfuld for dig, så vil jeg anbefale dig at læse en lille bog *Introduktion til Thomas Pikettys Kapitalen i det enogtyvende århundrede* på godt 100 sider, som den svenske økonom Jesper Roine har skrevet.

Thomas Pikettys bog er ordrig og med et sprudlende mangfoldigt indhold; Jesper Roines bog er knap og enkelt skrevet. Roines bog er i de fleste situationer ikke en erstatning for Pikettys bog. Men hvis man vil simulere indsigt i Thomas Pikettys bog, så vil det være en glimrende og ganske effektiv løsning at læse Jesper Roines introduktion.

Jeg vil stærkt anbefale enhver at læse Jesper Roines lille bog som et supplement til Thomas Pikettys bog. Og det vil ikke være nogen skade til, hvis du læser den før du læser Pikettys bog.

Bogens indhold

Bogen består af tre kapitler, tror jeg, at jeg vil kalde dem. Det første kapitel hedder »Den bagvedliggende forskning og udviklingen i de nordiske lande«. Det har udviklet sig fra en slags særligt forord beregnet på at indgå i de nordiske udgaver af Pikettys bog. Sådan blev det aldrig brugt.

Det andet kapitel hedder »Sammenfatning af *Kapitalen i det 21. århundrede*«. Dette er en meget kort sammenfatning (63 sider) af Pikettys bog. Og jeg tror, at det kan blive en god hjælp til at overskue Pikettys bog.

Har Thomas Piketty ret?

Dette er den mest overraskende del af bogen.

Jesper Roine bruger 6 sider i slutningen af sin bog på at stille spørgsmålet »Har Thomas Piketty ret?« – og på ikke at besvare det. Det ville da også være underligt, hvis Roine havde en strøm af kritiske kommentarer til en bog, som han selv har været forholdsvis intimt indblandet i fremstillingen af. Jesper Roine er trods alt dén svenske økonom, der har indsamlet og leveret svenske data til Pikettys bog.

Jesper Roine fortæller, at der har været kritik af Thomas Pikettys bog. Han udpeger tre af disse som værende særlig interessante.

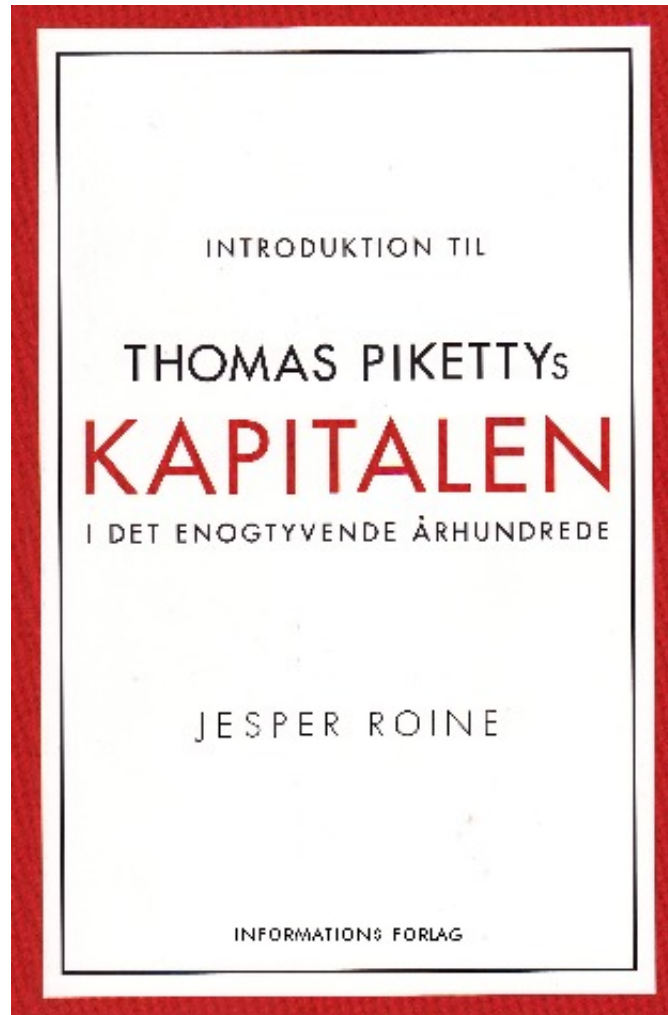
Der var en journalist fra *Financial Times*, der hævdede, at Thomas Piketty havde regnet forkert og at dette ændrede forudsætningerne for analysen så meget, at analyseresultatet var

ubrugeligt. En af Jesper Roines kollegaer, Daniel Waldenström, har beskrevet denne diskussion i detaljer.

Så er der et par akademikere – én fra Stockholms Universitet (Per Krusell) og en fra Yale Universitet (Tony Smith) – der har kastet tvivl om Pikettys model. Dette handler om tolkningen af historiske data. Læseren henvises til også i dette tilfælde selv at opsøge materiale om diskussionen.

For det tredje er der dén særlige formuebeskatning, som Thomas Piketty gør sig til talsmand for. Jesper Roine konstaterer, at flere mener, at denne beskatning er urealistisk. Jeg forestiller mig, at kritikerne enten må mene, at den er politisk uigennemførlig eller at den vil være virkningsløs. Det ser ud til, at Jesper Roine ikke selv føler sig i stand til at vurdere de mulige effekter af denne særlige beskatning – eller måske er han bare fagligt høflig.

Til slut stiller Jesper Roine spørgsmålet »Hvorfor er fordelingsspørgsmålet vigtigt?« Jeg tror, at påstanden om fordelingsspørgsmålets betydningsfuldhed er en vigtig del af indholdet i Pikettys bog. Og Jesper Roine forsøger også at give et svar på spørgsmålet. Og jeg synes, at hans svar er rimeligt.

Nostalghjørnet

- fra dengang alting var bedre og nemmere
Af Birgit Unnerup

Og det var det, fordi vi havde Sovjetunionen. Vi tænkte ikke så meget over, hvad vi havde at takke Sovjetunionen og de sovjetiske folk – især det russiske – for. Under den kolde krig blev (for) mange af os endda overbeviste om, at Sovjetunionen var en belastning for os. Hele propagandaen og hetzen mod Sovjetunionen smittede af på os, som måtte stå på mål for alle de anklager, der blev rettet mod Sovjetunionen om, at den ikke levede op til de borgerliges krav til et socialistisk land. Fordi vi hævdede, at socialisme er bedre for almindelige mennesker (arbejderklassen) end kapitalisme, så var kravet, at Sovjetunionen på alle områder skulle leve op til det, som de borgerlige tror, at det borgerlige politiske demokrati gør. Eller burde gøre. Hvis Sovjetunionen ikke var perfekt efter borgerlig målestok, så havde den ingen berettigelse eller legitimitet i verden, og vi kommunister, der støttede Sovjetunionen havde ligeledes ingen berettigelse eller legitimitet i det borgerlige demokrati. Vi var ikke stuerene. Vi var »fædrelandsløse forrædere«.

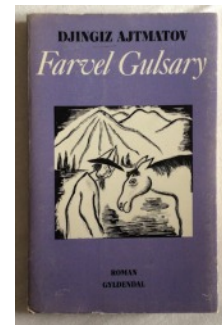
Under indtryk heraf udskiltes det senere SF, der ved at lægge markant afstand til Sovjetunionen (og alle andre socialistiske samfund, der var lige så lidt perfekte som Sovjetunionen) nu nemt ville kunne overbevise den danske befolkning om den ægte, demokratiske socialismes fortrin. Vi ved, hvordan det gik. Og det gik samme vej med de andre, der prøvede eller havde prøvet (socialdemokraterne, VS, SAP og nu Enhedslisten). Socialisme blev enten smidt væk eller opfattet som en form for »kapitalisme med et menneskeligt ansigt«. Efter den europæiske kontrarevolution og Sovjetunionens forsvinden for nu ca. 25 år siden er det kun blevet værre. Kapitalismen har færre fjender og maser sig frem – herhjemme ved at undergrave og fjerne de resultater, som arbejderklassen opnåede under »sovjetisk beskyttelse«, dvs. levevilkår, der kunne måle sig med de sovjetiske. Nu er der kun den stadig stærkere konkurrence(stat), der ikke kan få levevilkårene forringet nok for almindelige mennesker / arbejderklassen.

- i dag om sovjetlitteratur

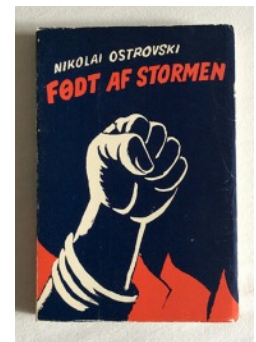
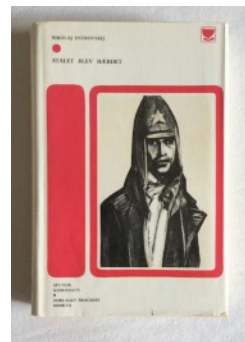
Dengang udkom der jævnligt romaner fra Sovjetunionen. Ikke nær nok, men dog nogle. Vi skylder os selv at læse og genlæse dem. De kan lånes på bibliotekerne, de kan findes i bogcaféerne og på nettet, og mange af os har dem stående eller liggende. Lad os få dem sat i omløb! Lad os holde litteraturarrangementer, hvor bøgerne bliver præsenteret og læst op fra af lokale talenter, og hvor vi kan drikke russisk (eller grusisk) te og måske en enkelt vodka, og hvor vi kan spise borsj eller piroger. Og hvor vi kan slæbe vores egne sovjetromaner med og bytte eller sælge eller låne ud.

Her er et udpluk af de sovjetromaner, som jeg p.t. ligger inde med, og som jeg er villig til at sælge for en rimelig pris – eller at låne ud til en endnu rimeligere pris. Jeg aftager også gerne de sovjetromaner, du vil af med. Ring, send en SMS (6171 7784) eller send en mail (bu@havenshelte.dk).

1) **Djengiz Ajtmatov: »Farvel Gulsary«.** Ajtmatov er en af mine yndlingsforfattere. Han er kirgiser og har skrevet en række romaner, hvoraf overraskende mange er oversat til dansk og udgivet på bl.a. Gyldendal. »Farvel Gulsary« handler om en partifunktionær, der er klemt mellem det, der forventes af ham, og de problemer, han oplever. Gulsary er hans hest – en gul pasgænger. Af andre romaner kan nævnes »Moderens mark«, der handler om de forfærdende forhold under 2. verdenskrig. En lille, men fantastisk bog. Så er der »Den hvide damper«, som foregår længere fremme i tiden og behandler bl.a. korrupsion og anden samfundsundergravende virksomhed.

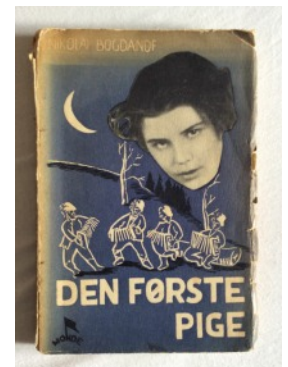
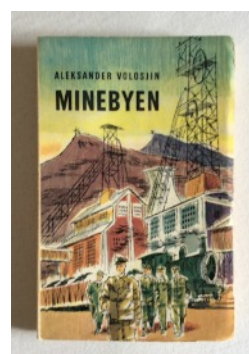

2) **Nikolaj Ostrovskij: »Stålet blev hærdet« og »Født af stormen«.** Ostrovskij var meget ung under revolutionen. Han blev hårdt såret, handicappet og døde ung. Han nåede lige at skrive disse to bøger, der beskriver revolutionen og borgerkrigen med fokus på den hurtige udvikling, menneskene blev udsat for og måtte forholde sig til. Det er et gennemgående tema i mange bøger om og fra denne tid.

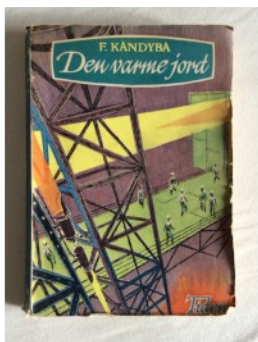
3) **Aleksander Volosjin: »Minebyen«** har også de første sovjetår som tema, men med fokus på den industrialisering, som Sovjetunionen blev påtvunget som følge af vestlig blokade.

4) **Nikolai Bogdanof: »Den første pige«** (i Komsomol – det kommunistiske ungdomsforbund) handler også om den tidlige

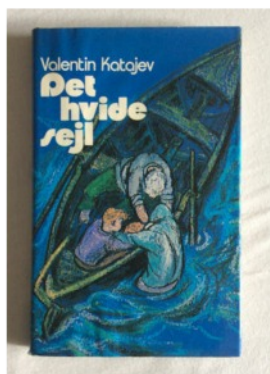
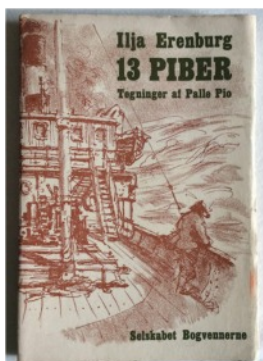
sovjettid, men er lidt mindre alvorlig.

5) I den lettere genre er også **Fjodor Kandybas »Den varme jord«**, der er en sovjetisk science fiction om udnyttelsen af

varmt vand fra flere kilometers dybde.

6) **Ilja Ehrenburgs »13 piber«** er en novellesamling, hvor 13 piber, der tilhører eller har tilhørt kendte og ukendte personer, fortæller deres historie. Også Ilja Ehrenburg har skrevet om den tidlige sovjettid i romanen »Skabelsens anden dag«, der handler om de ekstreme vanskelige forhold et sted i Sibirien, hvor den skal opbygges et industricentrum med udvinding og forarbejdning af kul og jern. Den er klart mere »litterær« end mange af de andres mere socialrealistiske tilgang.

7) **Valentin Katajev: »Det hvide sejl«** fortæller om tiden under revolutionen i 1905 og om nogle børns involvering i begivenhederne. På dansk er endvidere udgivet den humoristiske roman »Kassebedrøverne« og romanen »Regimentets søn«, der foregår under 2. Verdenskrig.

Ny bog om Boris Jeltsins forbrydelser

Til 1. maj udkommer på forlaget Solidaritet en ny bog af Aksel V. Carlsen, kendt bl.a. fra dette blads spalter, om Boris Jeltsins statskup i 1993. Det blev her i bladet (se f.eks. »Parlamentet, der nægtede at futte af« i *DKP-bladet* oktober 1993 og »Hørups tungnemme disciple« i *Skub* december s.å.) stemplet som det overgreb, det var, men hyldet og tiljuble af alle danske »demokrater«, der også kappedes om at fordømme »det oprørske parlament«. I lyset af, at de samme kræfter nu roser kupstyret i Kiev for dets »demokrati« og »europæiske værdier«, er der grund til at se frem til, at Boris Jeltsins forbrydelser bliver taget under sagkyndig behandling med større grundighed, end det er muligt i et blads spalter.

Skub har ikke modtaget oplysninger om bogens pris eller sidetal.

Redaktionen

Om at læse aviser og blive klogere

Inden for de sidste år har jeg læst en del avis – inspireret af, at jeg har opholdt mig meget hos forskellige familiemedlemmer, der abonnerer på aviser. Nærmere betegnet Politiken, Information og Arbejderen. Fælles for alle 3 aviser er, at »vi kan blive klogere af at læse dem«, som en kammerat udtalte om Arbejderen. Det er rigtigt, hvis klog forstås som vidende. Vi kan få interessante ting at vide, som vi ikke vidste før. Og det er jo udmærket.

Derimod er det mindre udmærket, at ingen af aviserne kommer med tilnærmelsesvis noget svar på, hvad vi skal stille op med al den viden. Eller mere konkret: som kommunist kunne jeg godt tænke mig, at der kom nogle bud på, hvad vi kan gøre ved alle de uhyrligheder, som aviserne er så gode til at beskrive. Der er dog en forskel: både Politiken og Information er enige i, at når der sker »forkerte« ting i lande, som ikke har taget den nyliberale markedsøkonomi til sig, så er det i orden, at vi fra vestlig side går ind og undergraver styret, bl.a. ved at finansiere folk, der er villige til at være opposition; og hvis det ikke er effektivt nok, så kan vi gribe til boykot og militær intervention, så de kan opleve demokrati og menneskerettigheder. I praksis bliver det demokrati for dem, der snakker Vesten efter munden og menneskerettigheder i form af retten til at være syg og fattig og analfabet og arbejdsløs og alkoholiker og narkoman.

Men der er intet bud på, hvad vi skal gøre ved uhyrlighederne i vores egne kapitalistiske lande. I bedste fald antydes det, at vi håber, at regering og politikere vil reagere hensigtsmæssigt. Og at det må vi så vente og se. Det er de politiske budskaber i Danmark: appeller til politikere og et »det må vi så vente og se« – »og tak fordi du kom i hvert fald«.

For at citere Sven Lindqvist i indledningen til bogen »Udryd de sataner« (om Vestens koloniregimer): »Det er ikke viden, vi mangler. Det er modet til at bruge den viden, vi har«. Vi ved så rigeligt. Vi behøver ikke flere beviser på kapitalismens uhyrlighed. Vi har brug for at tale om og beslutte, hvad vi kan og skal og vil gøre ved det. Det hjælper tydeligvis ikke at appellere til politikere. Det hjælper tydeligvis ikke at vente og se.

Jamen, hvor skal vi gribe fat? Det er langt hen ad vejen ligegyldigt. Det hele hænger sammen. Så det er bare med at gribe fat et sted og så lade det udvikle sig. Hvorfor netop os? Fordi der tydeligvis ikke er andre, der kan eller vil. Fordi vi er et politisk parti med det formål at afskaffe det kapitalistiske samfund.

Ikke så underligt, at avisernes oplagstal falder. Med tiden bliver man træt af at læse om uhyrligheder, som vi alligevel ikke kan gøre noget ved. Så er det rarere at rejse eller hygge med børnebørnene. Men vi af alle burde overveje at vende tilbage til aktiv politik.

Birgit Unnerup

GOD 1. MAJ

STOP KRIGSØVELSERNE OG
KONFRONTATIONEN I KOREA!

USA UD AF KOREA!

STOP FOR DANSK DELTAGELSE I
USA'S KRIGSØVELSER I KOREA!

GENOPTAG DIALOGEN I KOREA!

STØT DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNING I KOREA!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE OG
FREDELIGE GENFORENING!

STYRK DEN INTERNATIONALE
SOLIDARITET!

VENSKABSFORENINGEN DANMARK -
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK
KOREA

dk-korea@inform.dk - www.dk-korea.dk

1. majhilsen!

DKP syddansk distrikt ønsker alle vore kammerater fra nær og fjern en rigtig god kampdag!

Viva Cuba!

De 5 er frie.... nu væk med USA's blokade.

God 1. maj

Dansk-Cubansk Forening

Dansk-Cubansk Festmøde

Mød Fernando González efter 16 års fængsel i USA

*Fernando
González*

Onsdag den 22. april kl. 19

3F København · Peter Ipsens Allé 27 · København NV

Solidaritet med Cuba · Væk med USAs blokade

Arrangører:

Dansk-Cubansk Forening · 3F København · BJMF · 3F Aalborg · DKP · KP · KPiD
Enhedslistens Latinamerikagruppe · Grupo Salvador Allende i samarbejde med
herboende cubanere og Cubas Ambassade

Fernando og »De 5«

Cubaneren Fernando González rejste i starten af 1990'erne fra Cuba til Miami for at infiltrere og overvåge eksil-cubanske terrorgrupper, så han kunne advare hjemlandet om gruppernes terrorplaner.

Det samme gjorde Rene González,

Antonio Guerrero, Ramón Fernandez og Gerardo Hernández. Senere skulle de blive kendt som »De 5« cubanske antiterrorister.

Den 12. september 1998 blev Fernando og de fire andre afsløret og fængslet. Ved en manipuleret retssag blev de tilsammen idømt fængsel i fire gange livstid + 65 år.

De kom til at sidde fængslet i 16 år. Så bøjede USA sig for presset og den enorme bølge af international solidaritet. Den 17. december 2014 blev de sidste tre af »De 5« løsladt og kunne vende hjem til Cuba.

Nu kommer Fernando González på besøg i Danmark!!

For at sige tak for solidariteten og for at fejre sejren sammen med Cubas venner og alle, der ærligt har kampen mod terror på hjerte.

Kom og mød Fernando. Kom og hør ham fortælle om missionen i USA, om retssagen, om tiden i fængslet og om friheden og hjemkomsten til Cuba.